

Sara van Salisburij : tooneelspel in vier bedrijven naar het Hoogduitsch van Johann Christian Brandes.

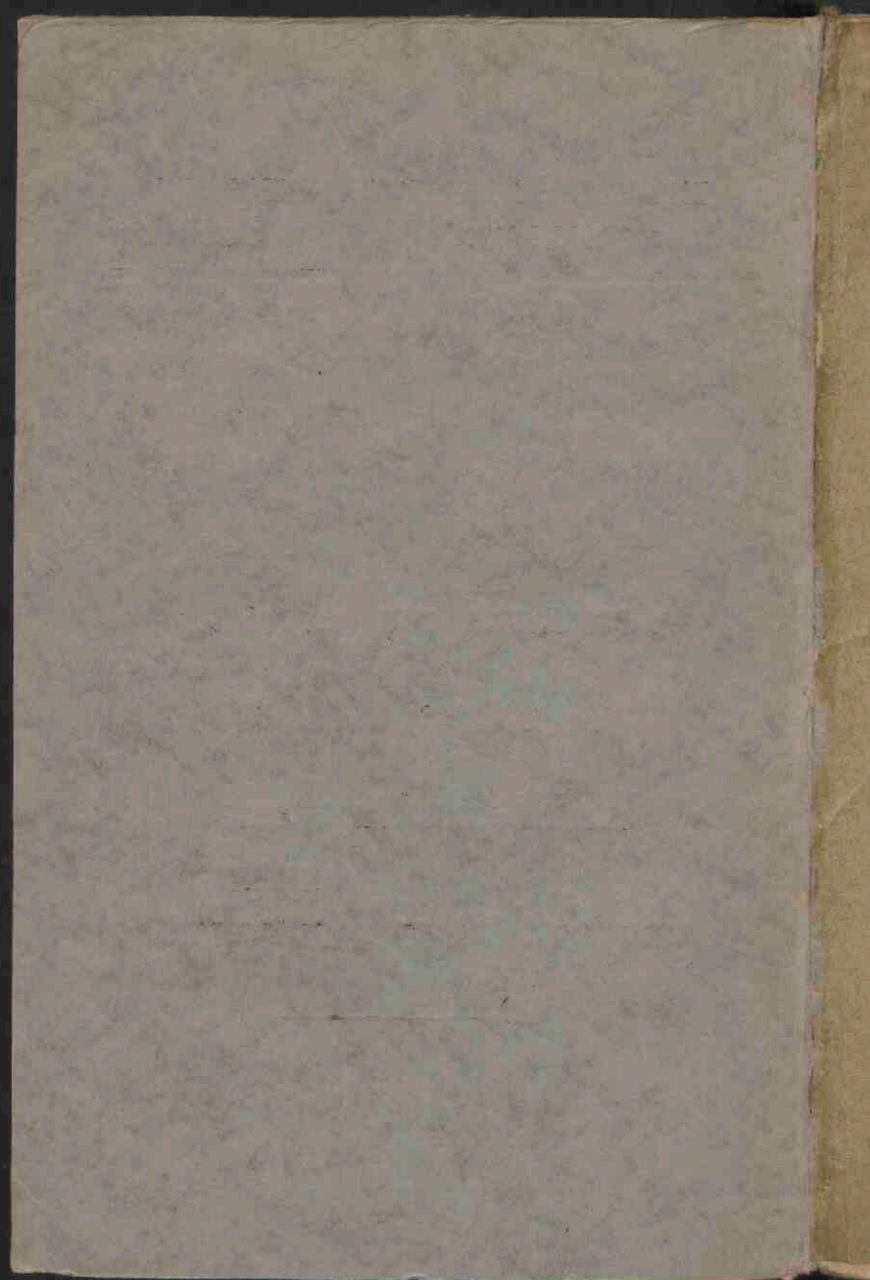
<https://hdl.handle.net/1874/369851>

BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT
TE UTRECHT

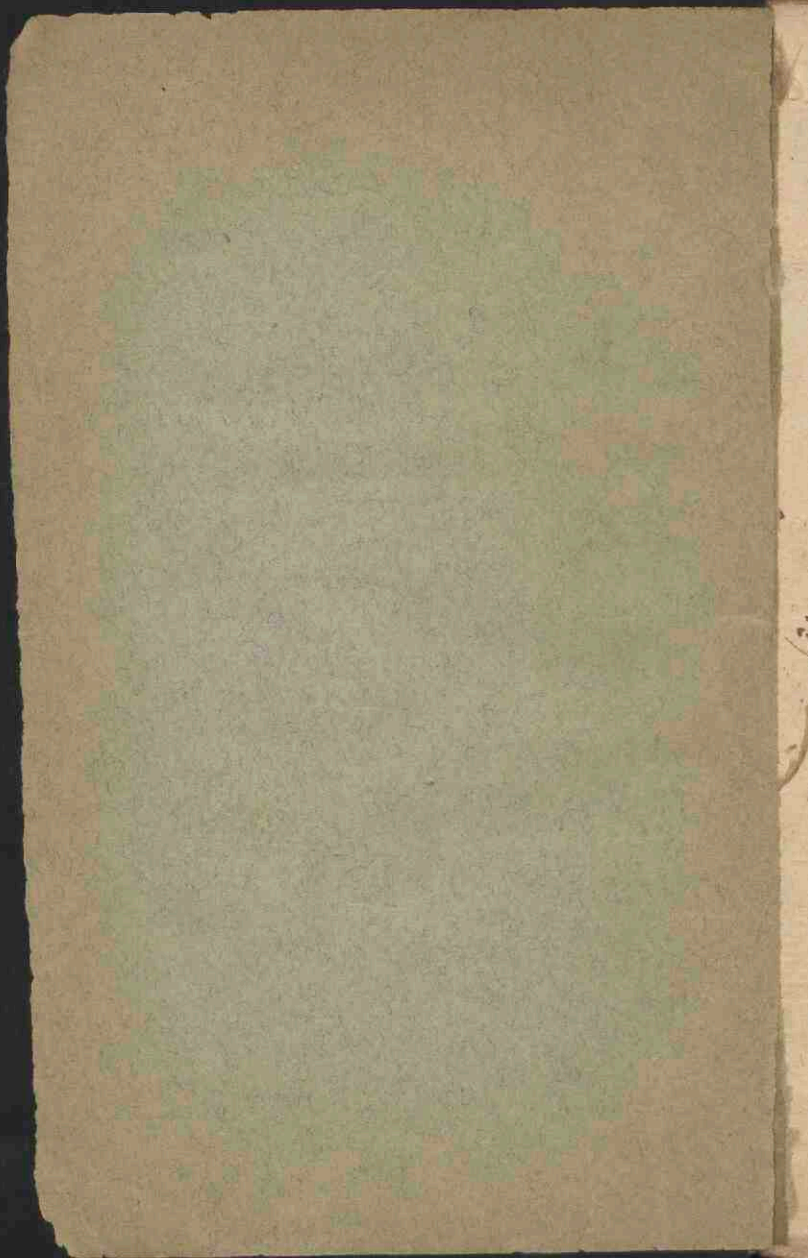
1929

Verzameling tooneel-
stukken uit de
nalatenschap van
Prof. Dr. J. te WINKEL

No. 649

Dr J. M. Michel
N. 706c

679

SARA VAN SALISBURIJ,

TOONEELSPEL.

IN VIER BEDRIJVEN.

NAAR HET HOOGDUITSCH

VAN

JOHANN CHRISTIAN BRANDES.

les

(Amst. 1801)

VIII. DEEL.

A

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

P E R S O O N E N .

De Graaf ALDERSON.

SARA VAN SALISBURIJ, *deszelfs kleindochter,*
onder den naam van MISF SARA GLANVILLE.

De Graaf van BURLINGTON, *onder den naam*
van BARONET HANTLEIJ.

De Graaf van ARUNDEL.

Sir HUMPHRIJ, *een Koopman.*

Mistrisf HUMPHRIJ.

WILSON, *Boekhouder van* HUMPHRIJ.

Sir RAMFORD.

WILLIAM, *Stotkapellaan van* ALDERSON.

Mistrisf HAMMON, *Huishoudster van den Graaf*
ALDERSON.

HUTCHINSON, *Commisfaris, haar Broeder.*

LIDIJ, *haare Nicht.*

PALMER.

GEORGE, *Bediende van* HUMPHRIJ.

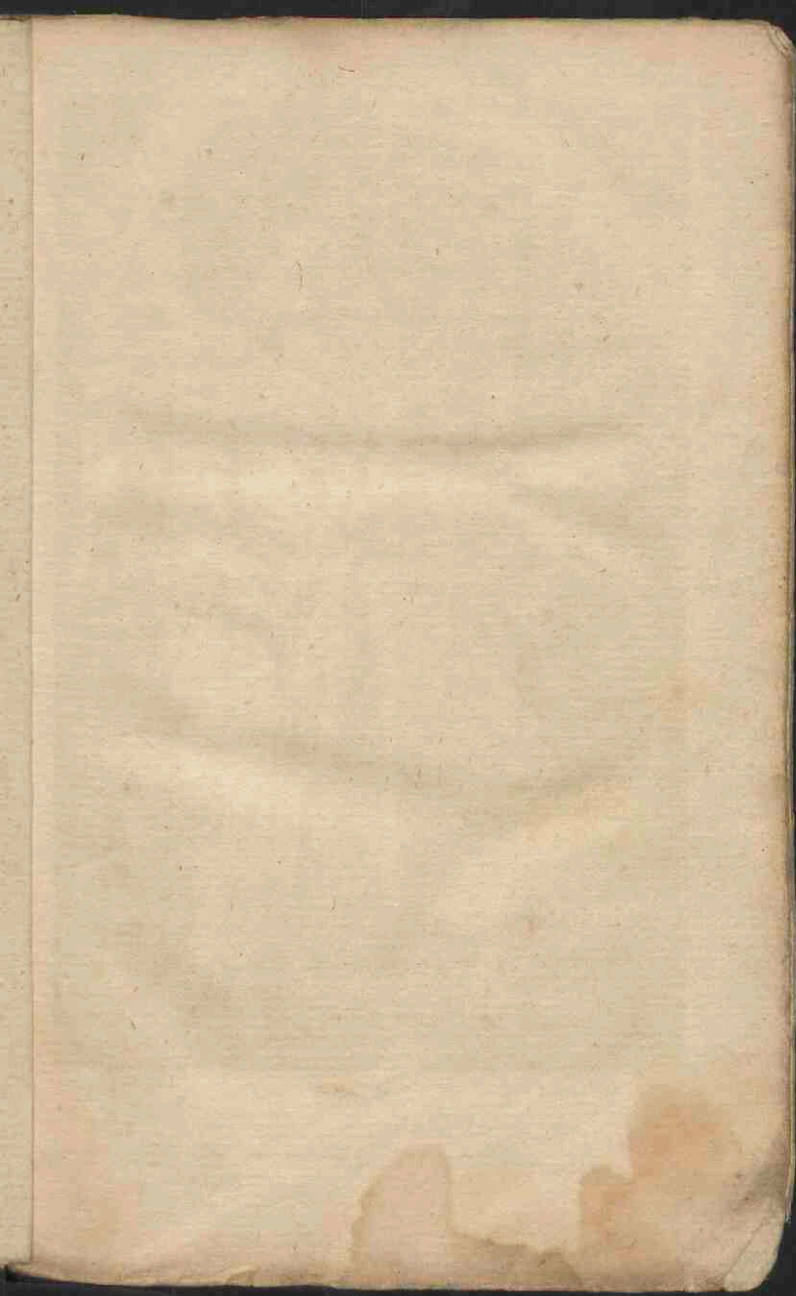
ROBERT, *Kamerdienaar van den Graaf* AL-
DERSON.

FRANCIS, *Kamerdienaar van den Graaf van*
BURLINGTON.

HENDRIK, *Bediende van* HUTCHINSON.

JAKSON, *een Kledermaaker.*

GERECHTSDIENAARS.

SARA VAN SALISBURIJ.

TOONEELSPEL.

EERSTE BEDRIJF.

Het Tooneel verbeeldt de kamer van HUMPHRIJ; aan de eene zijde staat een kast met een schrijfflesenaar.

EERSTE TOONEEL.

HUMPHRIJ. GEORGE.

HUMPHRIJ gaat onrustig heen en weder;
na eenigen tijd schelt hij. GEORGE
kooft binnen.

HUMPHRIJ.

Is mijne vrouw reeds opgestaan?

GEORGE.

Zij bevindt zich reeds, sedert zeven uren, met
Sir RAMFORD in den tuin.

HUMPHRIJ.

Reeds zoo vroeg? Hm! (*Den schrijfflesenaar
openende.*) Wanneer de heer WILSON zich aan-
gekleed heeft wil ik hem spreken.

GEORGE.

Zeer wel! (*Hij vertrekt.*)

A 2

T W E E.

T W E E D E T O O N E E L.

H U M P H R Y.

Deeze vertrouwelijkheid met RAMFORD kooft mij eindelijk verdacht voor, (*naar-denkende*) zijne dagelijksche bezoeken — die herhaalde geheime famenkomsten. — Het zou toch een hooge graad van ondankbaarheid zijn, wanneer zij — die mij haar gantsch geluk te danken heeft. — Het is niet mogelijk! Niet waarschijnlijk! Een man van niets beduidende eigenschappen! — Ben ik niet dwaas mij zelve zoo veel kwelling te veroorzaaken? — Laat ik mij aan mijne bezigheden begeeven, ik heb verstrooiing nodig. (*Hij zet zich aan het schrijven; na een tijd lang de pen opgenomen en weder neder gelegd te hebben, zegt hij:*) Het gaat niet! Hoofd en hand ontzeggen mij hunnen dienst! — vadzig, loom en zwaarmoedig in den hoogsten graad. In plaats van door den slaap verkwaakt te worden, voel ik mij na den zelve nog meer vermoeid. De natuurlijke gevolgen van het daaglijksch brassen, zwelgen, nachtbraaken, en van den kommer, welke mij overal volgt! Eindelijk zal de gezondheid moeten onderdoen! ô vrouwen! vrouwen! Tot vreugde en tot het geluk van de mannen geschapen, en toch zoo dikwijls de oorzaak van ons verderf — van den ondergang van zoo menig huisgezin. Het moet anders worden, ten minsten moet ik mij eenen geheel nieuwen loopbaan openen, om mijne laatste krachten in het werk te stellen! —

D E R.

DERDE TOONEEL.

WILSON. HUMPHRIJ.

HUMPHRIJ.

Goeden morgen vriend! vergeef het mij dat ik u reeds zoo vroeg bij mij ontbiede.

WILSON.

Voor mij niet te vroeg, Sir! Het is mijne gewoonte de zon altijd den eersten morgengroet te brengen.

HUMPHRIJ.

Bij ons is helaas! het tegendeel ingevoerd. Wij begroeten de zon, bijna drie of vier uren, na dat zij is opgestaan met een kop chocolaad in onze kamer; of wij gaan in het geheel niet naar bed, en wagten de zon aan de speeltafel.

WILSON.

Volgens de gewoonte onzer verkeerde waereld. Hoe hebt gij gellapen?

HUMPHRIJ.

Zeer slecht.

WILSON.

Naar ik hoor, hebt gij gisteren nog eenig verdriet met Mistrisf HUMPHRIJ gehad?

HUMPHRIJ.

Helaas! Haar kwaade luim bragt mij eindelijk zoo verr', dat ik het gezelschap verlaaten moest. Om tot bedaaren te komen en mij eenige verstrooijing te verschaffen, ging ik in de klub bij

Bollmore, vond daar een vrolijk gezelschap en kwam eerst na middernacht te huis.

W I L S O N.

Ik beklaag u.

H U M P H R I J.

Dit is mijn dagelijksch lot. Sedert mijn huis mij te eng is geworden, sedert ik in haar, die mij stille huisfelijke genoegens moest verschaffen, die mij het leven veraangenaamen moest, mijne ergste vijandin gevonden heb, zoek ik troost onder vreemden buiten's huis. — Kommer en verdriet vergezellen mij overal — één glas wijn en mijn hoofd word aanstonds warm.

W I L S O N.

Een gevaarlijk middel.

H U M P H R I J.

Ontzeg mij uit dien hoofde uwe achting niet, mijn vriend! vergun mij altijd deeze benaaming. Gij zijt mij in mijn koophandel als een bekwaam man aanbevoelen — en ik heb, in de weinige dagen, welken ik met u heb ongegaan, in u ook een man van gevoel, van grondstellingen gevonden.

W I L S O N.

Des te minder zult gij aan mijne oprechte deelneeming in uw ongeval twijffelen. Gij hebt iets op uw hart, hetwelk zelfs bij het schitteren der vermaakken zichtbaar is. — Mag ik 'er de oorzaak van weten?

H U M P H R I J.

Kunt gij dezelve niet raaden?

W I L S O N.

W I L S O N ,

Herhaalde huisfelijke oneenigheden baarden u reeds menige droevige uuren; maar wanneer ik mij niet bedriege, schijnt mij uw koophandel ook niet in de beste orde te zijn.

H U M P H R I J .

ô Mijn vriend! Hoe word mijn hoogmoed vernederd, dat ik mij aan eenen zoo volstrekt deugdzaam man, in mijne waare gedaante moet voordoen; maar uwe liefderijke uitnodiging geeft mij moed, en laat mij, zo al niet op uwe vriendschap ten minsten op uw' medelijden hoopen. Luister deghalven; — (*Hij geeft WILSON een stoel, en beide zetten zich neder.*) Doch alles wat ik u open zal leggen, blijft onder het zegel der diepste stilzwijgenheid.

W I L S O N .

Ik geef u mijn woord,

H U M P H R I J .

Mijn vader was Capitein van een oorlogschip, onder bevel van den beroemden Admiraal KENDALE, deszelfs vertrouwdsten vriend. In den bekenden bloedigen zeellag bij *St. Vincent*, liet mijn vader het leven, en wyl hij geen vermogen had nagelaaten, nam de Admiraal de zorg mijner opvoeding op zich, deed mij op mijn verzoek den koophandel leeren, en hielp mij in vervolg van tijd, door het voorschieten van aanzienlijke sommen, mijn eigen bandel onderneemen, die — door het geluk begunstigd — binnen korten tijd een der aanzienlijkste van geheel *Londen* wierd. Bij zijnen dood liet die edelmoedige man mij nog een legaat na van tien duizend ponden, waarom ik mij

mij verbinden moest, de voogdijschap over een jong meisje, dezelve, welke u onder den naam van *Misf SARA GLANVILLE* bekend is, op mij te neemen. Ter zelve tijd betrouwde hij mij een kastjen met juweelen en eene aanzienlijke som aan bankrooten, met bevel om dezelve, wanneer zij tot zekere jaaren zou gekomen zijn, aan haar ter hand te stellen, en haar alsdan ook het geheim haarer geboorte bekend te maaken. — Doch hier van op een' anderen tijd. — Ik maak alleenlijk van deeze omstandigheden gewag, om u eenigermate tot dat geene, hetwelk gij in het vervolg ontdekken zult, voortebereiden.

W I L S O N.

Gij maakt mijne nieuwsgierigheid gaande.

H U M P H R I J.

Eenige jaaren na den dood van mijnen weldoender, deed ik voor mijnen koophandel eene reis naar *St. Domingo*. Daar voerde het toeval eene vrouw in mijn gezelschap, welke bij de eerste ontmoeting alle mijne zinnen betoverde. Haar man was zedert eenigen tijd, om zijne schulden, van daar gevlucht, zonder haar naderhand van zijne verblijfplaats eenige tijding te doen toekomen. Een ijder geloofde dat hij dood was; ik nam het voor zeker aan, trachte mijne geliefde 'er van te overtuigen, en haalde haar eindelijk over, mij naar *Londen* te volgen, alwaar ik haar voor mijne vrouw deed doorgaan.

W I L S O N.

Mistrisf H U M P H R I J?

H U M P H R I J.

Eigentlijk Mistrisf LARDNER.

W I L -

WILSON.

Eene zwarte vlek in uwe levensgeschiedenis.

HUMPHRIJ.

Welke ik in geenendeele zal trachten te verdedigen. Helaas! ik heb voor deeze mijne dwaasheid reeds genoeg geboet. Mijne nieuwe, zogenaamde vrouw, welke zich te *St. Domingo* zo bescheiden, liefderijk, en inschikkelijk voor mij betoond had, wierd nu ten eenmaale hoogmoedig, liefdeloos en ten uitersten verkwistend. Mijne tot nu toe gehoudene huislijke inrichting wierd geheel en al afgeschafft en binnen weinige weeken hadden wij juweelen, zilver, en de kostbaarste meubelen; reeden in vergulden koetsen, met twee lakeijen achter op dezelve, gaven vorstelijke maaltijden, — kortom — ons huis stond voor elken schuimlooper van aanzien open, en mijne vrouw gaf den toon in geheel *Londen*.

WILSON.

En gij gaaft haar in dit alles toe?

HUMPHRIJ.

Wijl ik haar, tot verrukkens toe, beminde, en de aanzienlijke inkomsten van mijnen handel zulke uitgaven konden goedmaaken. Deeze aanhoudende brasserijen duurden een jaar, tot dat eindelijk de oorlog, waar door ik tot nu toe aanzienlijke sommen gewonnen had, door eenen onverwagten en spoedigen vrede geëindigd wierd. Veele groote huizen hielden op te betalen, en mijn handel leedt hierdoor aanmerkelijke verliezen. Ik deed mijne vrouw eenige voorstellen; doch zij, welke alle uitrekeningen onverdraaglijk vond, schold mij voor liefdeloos, gierig en dergelijken. — Ik sprak en-
A 5
sig

TO SARA VAN SALISBURIJ.

fig en nu was de zoo duur gekochte, en zoo zalig gedroomde huisvrede voor altoos verbrooken! Tot vergrooting van mijn ongeluk was ik genoodzaakt de tot nog toe in het oogvallende pracht, vol te houden, om mijne schuldeischers, wegens den staat mijner middelen, in geen kwaad vermoeden te brengen.

W I L S O N.

Gevaarlijk hulpmiddel!

H U M P H R I J.

Ik zocht eenen getrouwen en verstandigen vriend om hem in deeze netelige omstandigheden raadtopleegen, doch ik vond 'er geen'; ik raakte op dwaalwegen, bezocht de openbaare huizen, begon te speelen, waagde aanzienelijke sommen, en sielde op die wijze nog veel spoediger den afgrond te gemoet, die zich reeds opende om mij in te zweigen. Doch waarom zou ik u alle mijne dwaasheden optellen? Genoeg — gij ziet dat ik bij al mijn' schijnbaaren overvloed, aan den rand van het verderf, bijna onherstelbaar verlooren ben!

W I L S O N.

Ongelukkig man! zijn uwe omstandigheden op de beurs bekend?

H U M P H R I J.

Tot nu toe heb ik de oogen mijner strengste waarneemers, door schijnbaare zorgeloosheid en aanhoudende pracht, geblinddoekt; ik heb onder de hand juweelen en zilverwerk verkocht om op mijn tijd te kunnen betalen. — Deeze nauwkeurigheid in het betalen, heeft mij tot nu toe in achtiging en goed vertrouwen doen blijven. Dikwijls in dringenden nood, ik moet het met
schaam-

schaamte bekennen, stond ik in verzoeking, de banknooten en juweelen mijner onmondige SARA aan te tasten; doch gelukkig heb ik nog altijd zoo veel gevoel van eer gehad, om deeze gedachten in haare geboorte te smooren.

W I L S O N.

God dank, dat ten minsten uw gewecten zuiver is! Hoe veel bedraagt uwe kas nog wel?

H U M P H R I J.

Aan banknooten en baargeld nog bijna twee duizend pond, welken in deezen lesenaar zijn gefloten; daarenboven nog een paar honderd guinjes tot huisfelijke uitgaven; dit is het gantsche overschot van bijna drie honderd duizend ponden, welken nog voor eenige jaaren, zonder eenige schulden mijn eigendom waren.

W I L S O N.

Zijn 'er ook dringende wisfels ten uwen laste.

H U M P H R I J.

Helaas! van drie tot vier duizend pond, die heden of morgen moeten vervallen; ook moet ik u nog iets ontdekken. Daarenboven vordert mijne vrouw de teruggave eener som van zeven duizend pond, die haar eigendom zijn. Ik haalde haar over dit geld op twee schepen te laten tekenen. — Reeds sedert eenige maanden heb ik van dezelve niet het minste bericht bekomen. Wanneer dezelve eens verlooren waren, zou mijne vrouw voorzeker de onverbiddelijkste mijner schuld-eischers zijn.

W I L S O N.

En uwe uitstaande schulden?

H U M -

H U M P H R I J.

Zijn grootendeels ingekomen, doch ook weder
verflonden.

W I L S O N.

Lieve hemel! Hoe kondt gij, bij het bewust
zijn uwer bagchelijke omstandigheden, nog den
minsten schijn van pracht geeven? Bij voorbeeld —
het gastmaal van gisteren.

H U M P H R I J.

Was door mijne vrouw aangelegd, zonder mijne
voorkennis.

W I L S O N.

Welk eene onzinnigheid! Doch verwijtingen
komen te laat. Hier blijft niets overig, dan, van
dit oogenblik af aan, eene spoedige wending te
nemen, een geheel nieuw ontwerp te beraamen en
het zelve stiptelijk optevolgen. Gij hebt, naar uw
zeggen, nog tweeduizend pond in kas, met eene
gelijke som, welke mijn eigendom is, en dewelke
ik ieder oogenblik ligten kan, zullen wij die hoofd-
som verdubbelen, om door het stipt betalen der
dringendste schuldeisers voor eerst nog ons crediet
te bewaren.

H U M P H R I J.

Neen, mijnheer WILSON! Dat zal ik nooit
toestaan!

W I L S O N.

Het is mijn vrije wil! Wij zullen winst en
verlies deelen.

H U M P H R I J.

Deeze edelmoedige handelwijze — —

W I L S O N.

W I L S O N.

Ik begeer noch dank noch bewondering; slechts eene naauwkeurige opvolging van mijn voorstel, en eene spoedige inkrumping uwer huisfelijke uitgaven, mischien zal 'er als dan nog mogelijkheid zijn, uwen ondergang afteweeren. —

H U M P H R I J.

Zelfs de minste uwer wenken zal gehoorzaamd worden! Hier — om mij tegen alle verzoeking te wapenen — neem gij den sleutel deezer lessenaar, waarin gij, behalven het geringe overschot van mijn gantsch vermogen, ook nog de banknooten en juweelen van Misf GLANVILLE, zult vinden.

W I L S O N.

Behoud gij dien sleutel zo lang, tot dat ik u de beloofde toelage gebragt zal hebben. Bij uwe tegenwoordige denkwijze heb ik van uwe zijde geene terugtrekking te duchten. Ik zie uwe vrouw komen. Tracht u zelve meester te zijn, en ontdek haar, op eene behendige wijze, uwe omstandigheden en de dringende noodzakelijkheid, om, ter verbetering van dezelve, eene geheel andere inrichting in uw huis daartestellen. Mischien geeft zij uwe redelijke voorstellen gehoor. Op het Comptoir zie ik u weder.

V I E R D E T O O N E E L.

Mistrisf H U M P H R I J. H U M P H R I J.

Mistrisf H U M P H R I J *tegen WILSON die haar in de deur ontmoet.*

Nu, nu, loop het huis niet omverr'.

H U M

HUMPHRIJ *haar te gemoet gaande en de hand kuschende.*

Goeden morgen CHARLOTTE! Hoe hebt gij geslapen?

Mistrisf HUMPHRIJ.

Zijt gij eindelijk wederom eens zichtbaar? Een fraai gastheer! zijne gasten te laten zitten, en tot laat in den nacht in vreemde huizen rond te zwerven.

HUMPHRIJ.

Gij weet 'er de oorzaak van —

Mistrisf HUMPHRIJ.

Helaas! Als een onzinnige rond te dwaalen, mij het hoofd warm te maaken, om slechts een voorwendfel te hebben, zijne gemeene drink- en speelkroegen, te kunnen bezoeken.

HUMPHRIJ.

Gij zijt onrechtvaardig!

Mistrisf HUMPHRIJ.

Onrechtvaardig? Sir! Ik verzoek u uwe uitdrukkingen te maatigen! Gij — gij zijt onrechtvaardig, ondankbaar, booshartig — met een woord — onverdraaglijk!

HUMPHRIJ.

Woorden zijn ligt gesproken, maar bewijzen —

Mistrisf HUMPHRIJ.

Duizend in plaats van één! Gij verwaarloost mij, verbergt u in uw comptoir, knort en spreekt mij tegen, zonder mij aan te hooren, denkt slechts
aan

aan uwe vermaaken, laat uwe vrouw kommer en gebrek lijden.

H U M P H R I J.

Gij maalt uwe beeldtenis, mevrouw, en niet de mijne! In ons huis heerscht, helaas, maar al te veel overvloed — en mijne liefde, oplettenheid, inschikkelijkheid, behoeven, naar mijne gedachten, geen bewijs!

Mistrisf H U M P H R I J.

Liefde? oplettenheid? inschikkelijkheid? — En dat durft gij mij zo onbeschaamd in het aangezicht te zeggen? Liefde? Was het ook uit liefde voor mij, dat gij uit verfoeilijke gierigheid, juweelen, zilverwerk en alles wat 'er slechts kostbaar in huis was, liet verkopen, om slechts uwe geldkisten te vullen, en dat alles zonder mij 'ereen enkel woord van te spreken? Is het ook uit oplettenheid voor mij, dat gij mij, even als een afgeleefd oud wijf, met klederen, die sedert langen tijd uit de mode zijn, ten spot van andere lieden, laat rond loopen? wanneer gij mij lastert en kooplieden en kramers, schoenmakers en snijders, met rekeningen op den hals zendt? Foei! Gij moest u schaamen!

H U M P H R I J.

Ik ben daartoe genoodzaakt, Mevrouw, dewijl ik dagelijksch, ja elk uur, door uwe kooplieden overvallen word; dewijl mijnen handel, uit hoofde mijner tot dus verre verkwistende uitgaaven, de bodem is ingeslagen; dewijl mijne kas naauwlijks toereikende is, om in de dringende behoeften te voorzien; dewijl ik volstrekt genoodzaakt ben, eene geheele verandering in onze huisfelijke inrichting daar te stellen, indien ik niet, als een onzinnige, mij

mij in het vervolg, tot den bedelstaf gebragt wil zien!

Mistrisf HUMPHRIJ.

Ja, ja, het oude liedjen! Maar gij moet niet denken dat ik onnozel genoeg ben, deeze wisewasjens voor waarheid aanteenemen!

H U M P H R I J.

Gij zult spoedig overtuigd worden! Tot hier toe heb ik mijn verdriet in mijn' boezem opgekropt, tot hier toe verzweg ik, om u te spaaren, de zorgelijkheid mijner omstandigheden; doch thands is het noodzakelijk dezelve, zonder eenige achterhoudenheid, aan u open te leggen. Ik ben mijnen ondergang nabij, CHARLOTTE! Door den vrede, wierdt mijn handel, voor twee derden van deszelfs inkomsten verminderd, door bankroeten verloor ik het grootst gedeelte mijner uitstaande gelden, en door huisfelijke verkwisting het overige. Tot mijn geluk heb ik mijn crediet nog weten staande te houden! Mischien kan ik door voorzichtigheid, vlijt en strenge huishoudkunde mij het naderend verderf ontrukken. — Alleenlijk, CHARLOTTE! wanneer u onzer beider welvaart dierbaar is, moet gij mijn ontwerp niet in den weg zijn, door onnodige uitgaven.

Mistrisf HUMPHRIJ.

Onnodige uitgaven? Dacht ik het niet, dat het hier op wederom uit zou loopen! onnodige uitgaven? Mij dunkt, dat ik mij bekrompen genoeg beholpen heb! wanneer gij slechts verstandiger te werk gingt! —

VIJFDE TOONEEL.

JACKSON, DE VOORIGEN.

JACKSON.

Is het geoorloofd?

Mistrisf HUMPHRIJ.

Zie daar meester JACKSON! Brengt gij het kleed?

JACKSON.

Ja Mevrouw — (*hij toont haar het zelve.*)

Mistrisf HUMPHRIJ.

Goed! zeer goed! Hoe bevalt u het Satijn, mijnheer HUMPHRIJ?

HUMPHRIJ.

Goed; maar —

Mistrisf HUMPHRIJ.

En de optooifels?

HUMPHRIJ.

Zeer goed; maar —

Mistrisf HUMPHRIJ.

Hebt gij de rekening bij u, meester JACKSON?

JACKSON.

Om u te dienen! Hier is die van den zijdekooper.

Mistrisf HUMPHRIJ, *de rekeningen nazieude.*

Billijk! zeer billijk. Zie hier, heer HUMPHRIJ!

H U M P H R I J.

CHARLOTTE —

Mistrisf H U M P H R I J.

Wel nu — wat zal dat beduiden? (*zacht*) Neem aan, of de vrede tusfchen ons zal een einde hebben.

H U M P H R I J.

Maar bedenk toch —

Mistrisf H U M P H R I J.

Maar, maar! wat zijn moet, moet zijn! Deeze twee voddige rekeningen zult gij toch nog wel kunnen betaalen! (*zij flopt hem dezelyen in de hand*) Koom, meester JACKSON, volg mij in mijne kamer; wij zullen het kleed eens aanpassen.

Z E S D E T O O N E E L.

H U M P H R I J.

Vervloekt zijn de ouders, die hunne kinderen niet reeds in de wieg, het éénmaal één leeren! voddige rekeningen! — (*Hij ziet dezelyen in*) Bijna vijftig pond, voor een fatijn kleed? Neen, mevrouw! daar zal niets van geschieden — uw sneider kan het kleed terug neemen! — Maar de gevolgen? — Zij zal schelden, raazen, mij overal beschimpen — de eerste zijn die het gerucht mijner armoede in de stad verspreiden zal! — Ik moet — moet nog voor deeze dwaasheid boeten; maar bij den hemel, het zal de laatste zijn! (*Hij opent de lesfenaar en telt het geld af*.) Thands geene schelling meer, dan het geen ik uit vrijen wil billijken zal! (*Hij pake het afgetelde geld in een papier*.)

Nu

Nu nog honderd en vijftig — en deeze twee duizend pond — mijn gansche rijkdom! En — het eigendom van de goede SARA — (*hij neemt eene brieven-tasch en opent dezelve.*) Door een gedeelte van het zelve was ik geheel en al geholpen! Maar hoe! wanneer ik het haar in handen gaf, haar mijnen toestand ontdekte, haar om bijstand smeekte! —

Z E V E N D E T O O N E E L.

RAMFORD, HUMPHRIJ.

RAMFORD, *komt binnen, zonder door HUMPHRIJ, die in diep gepeins aan den lesenaar zit, bemerkt te worden, en ziet omzichtig rond.*

Ook hier niet? De bediende heeft mij toch gezegd — St. ! daar zit de oude!

HUMPHRIJ, *bij zichzelf.*

Slechts tienduizend pond! — Dan bleven 'er nog, ... (*het opschrift van verscheidene pakjens lezende*) hier in deeze brieven-tasch — tien duizend; — hier, vijf — en hier vijftien duizend pond — en deeze Juweelen — (*een verborgen kastjen openende*) ook nog wel tien duizend guinjens aan waarde —

RAMFORD, *ter zijde.*

Hoe! Hij baadt zich in goud en juweelen!

HUMPHRIJ, *bij zichzelf.*

Waarom niet? zij heeft een goed hart, bemint mij en zal mijne bede zeker gehoor geeven — ja — dat

dat zal ik doen! Doch voor eerst wederom in uwe bergplaats! *(Hij pakt alles wederom te samen.)* Zo! — spoedig zal ik het dat beminnelijk meisjen overhandigen. — *(Hij bergt het in eene laade.)*

RAMFORD, *ter zijde.*

Ho, ho! dat beminnelijk meisjen? Staan uwe zaaken op zulk eenen voet, oude knaap? Daar van zullen wij ter behoorlijke plaatse onderrichting geeven —

HUMPHRIJ, *bij zichzelf.*

Hoe gemakkelijk had dit alles mij tot een' verrader kunnen maaken! De hemel zij dank, dat ik mijne hartstochten meester was! Nu zijt gij gored en mijn geweten is van wroegingen bevrijd! *(Hij ontdekt RAMFORD die zich ongemerkt verwijderen wil.)* Ha, RAMFORD! *(Hij sluit den lesfeenaar.)* wat hebt gij te beveelen, Sir?

RAMFORD, *stelt zich aan als of hij nu eerst was binnen gekomen.*

Vergeef mij, Sir! Ik koom — u immers niet ongelegen?

HUMPHRIJ.

In de daad, ik heb bezigheden —

RAMFORD.

Ik koom slechts om u een' goeden morgen te wenschen, en u nogmaals voor den prachtigen maaltijd te danken, welken gij ons gisteren gegeeven hebt.

HUMPHRIJ.

Mijne vrouw, meent gij, Sir, neem het mij niet kwalijk.

R A M-

R A M F O R D.

Ik had zo even besloten, ook haar mijne opwagting, te maaken —

H U M P H R I J.

Ik weet niet anders of gij hebt haar dezen morgen reeds in den tuin met uw bijzijn vereerd —

R A M F O R D.

Slechts weinige minuten om haar tot een rijdpartijtjen naar *Kent* te nodigen.

H U M P H R I J.

Hier voor moet ik u thans bedanken, Sir! — wij hebben zaaken van meer belang te verrichten.

R A M F O R D.

Zaaken van meer belang? Dat doet mij leed, want ik heb reeds met toestemming van mevrouw uwe gemalin een' wagen besteld, die reeds spoedig hier zal zijn.

H U M P H R I J.

Ja, als dat zo is, zult gij u moeten getroosten, denzelven weder af te zeggen. —

R A M F O R D.

Maar Mistrisf —

H U M P H R I J.

Bevindt zich in haare kamer, in gezelschap van den kledermaker — binnen een quartier uurs zal uw gezelschap haar waarschijnlijk aangenaam zijn. Dus, tot wederzien, Sir! mijne bezigheden —

R A M F O R D.

Ik wil u niet ophouden — (*ter zijde onder het heen*)

heen gaan.) Geduld, oude! Mevrouw uwe gemalin zal u duur te staan komen! (*Hij vertrekt spoedig.*)

H U M P H R I J.

Deeze willekeurige handelwijze — dit gebrek aan achting — mijne verdenking wordt hoe langer hoe waarschijnlijker. (*Hij schelt.*)

A G T S T E T O O N E E L.

GEORGE, HUMPHRIJ, *daarna* WILSON.

G E O R G E.

Wat beveelt gij, Sir?

HUMPHRIJ, *geeft hem het rolletjen met vijftig guinjes.*

Breng dit geld aan Mistrisf HUMPHRIJ —

G E O R G E.

Zeer wel, Sir! (*Hij vertrekt met het geld.*)

H U M P H R I J.

Het is goed dat gij koopt, WILSON! Zo even heb ik weder vijftig pond voor mijne vrouw moeten betalen.

W I L S O N.

Mijnheer, HUMPHRIJ! Gij herinnert u onze afspraak?

H U M P H R I J.

Verstoor u niet, mijn vriend! Het was voor een reeds afgewerkt kleed, het welk betaald moest worden, indien ik mijne verkwistende vrouw niet voor het oog van den kledermaker wilde beschaamd doen

doen staan, en hem niet te gelijk mi n gebrek aan geld bekend wilde maaken; doch van nu af aan zal ik alle haare schuldeischers aan haar zelve zenden.

W I L S O N.

Dit is ten hoogsten noodzakelijk. Want anders zal u in het eind niets overig bli ven! Hier zi n nu de beloofde twee duizend pond, welken ik zo even uit den bank geligt heb.

H U M P H R I J.

Goed, mijn vriend! (*Hij opent den lesfenaar.*) Hier staan ook de andere twee duizend pond — en hier is de brieven tasch met de banknoten van Misf GLANVILLE, en hier — het kistjen met juweelen. — Daar koo mt zij met haare vriendin LIDJ. Mij dunkt ik moest haar maar, hoe eer zo liever, haare waare geschiedenis ontdekken en haar te gelijk den staat haarer bezittingen bekend maaken; 'er zou een onverwagt ongeluk kunnen komen dat wij betalingen moesten doen, welken ons klein vermogen te boven gingen, en als dan zal zij ons eene maatige ondersteuning niet ontzeggen — (*Hij sluit den lesfenaar.*)

W I L S O N.

Doet gij dit; voorzichtigheid is ten hoogsten noodzakelijk. Intuschen zal ik eene lijst van onze overige schuldeischers maaken.

NEG ENDE TOONEEL.

SARA GLANVILLE, LIDIJ, HUMPHRIJ.

H U M P H R I J.

Goeden morgen, Mis! Goeden morgen, lieve
LIDIJ! Reeds zo vroeg gekleed?

S A R A.

Reeds zedert een paar uren! De schoone mor-
genstond spoorde ons aan, eene wandeling in den
tuin te doen.

H U M P H R I J.

Mijne bezigheden hielden mij terug, anders zou
ik 'er u zeker verrascht hebben. Nu, lieve SARA!
Nogmaals dank, voor dat lieve concert, hetwelk
gij ons gisteren gegeven hebt.

S A R A.

Ik ben u veel meer dank verschuldigd, dat gij
mij gelegenheid gogeeven hebt, aan uwe gasten
mijne geringe bekwaamheden te toonen.

H U M P H R I J.

Gij zijt al te bescheiden, Mis! Maar weet gij
dan ook wel, lieve SARA, dat vriend AMOR gis-
teren zijn spel gespeeld heeft? Hij heeft u eene
menigte veroveringen doen maaken!

S A R A.

Mij — veroveringen? 'Er waren slechts eenige
heeren zo vriendelijk mij eenige vleijsen te
zeggen —

H U M.

H U M P H R I J.

Verdiende loffpraaken, Misf!

S A R A tegen L I D I J.

Mijn voogd is heden buitenmaate vriendelijk.

L I D I J.

Als naar gewoonte.

H U M P H R I J.

Onder anderen schein Baronet HANTLIJ geheel en al door u betoverd!

S A R A.

Hij was in de daad zo vriendelijk van mij te verzekeren, dat hij mij beminnelijk vond; doch —

H U M P H R I J.

Eene zo uitgemaakte waarheid behoeft toch geene verzekering. Maar heeft hij geene bijzondere verklaring gewaagd? Vergeef mij, mi ne nieuwsgierigheid, Misf! Ik heb 'er gegronde redenen toe.

S A R A.

Geheel en al heeft hij zich niet verklaard.

H U M P H R I J.

Nu, dan zal het zeker nog geschieden! Als vriend en voogd van u, lieve SARA, is het mi n pligt u zo gelukkig te maaken als het in mijn vermogen is! Ik geloof dat de Baronet uwe hand niet onwaardig is; wanneer gij dus eenige genegenheid voor hem mogt gevoelen, slechts één wenk en uwe wenschen zijn bevredigd.

S A R A.

Met een ontroerd hart dank ik u voor uwe

tedere zorgvuldigheid ; doch tot nu toe ben ik niet geschikt , in dit opzicht van dezelve gebruik te maaken . Ik wil , zo het mogelijk is , eerst de terugkomst der dierbaare panden , aan welken ik mijn aanzijn verschuldigd ben , afwagten — om onder hunne oogen en met hunne toestemming eene keuze te doen .

H U M P H R I J .

Ook daaromtrent , lieve SARA , word het tijd u eenige onderrichting te geeven . Gij zult binnen weinige maanden de jaaren bereikt hebben , welker vervulling ik verplicht was eerst aftewagten .

T I E N D E T O O N E E L .

Mistrisf H U M P H R I J , D E V O O R I G E N .

Mistrisf H U M P H R I J .

Mijnheer H U M P H R I J , men verlangt op het comptoir naar uw tegenwoordigheid ; ook laat Mistrisf W I C H E R L E I J u tegen morgen avond ter maaltijd en bal nodigen .

H U M P H R I J .

Hebt gij uw woord gegeven ?

Mistrisf H U M P H R I J .

Zonder uwe toestemming ? De hemel bewaare mij !

H U M P H R I J .

Zijt gij 'er dan mede te vreden ?

Mistrisf H U M P H R I J .

Neen .

H U M P H R I J.

Niet? Ik dacht —

Mistrisf H U M P H R I J.

Bij Mistrisf W I C H E R L E I J ?

H U M P H R I J.

En waarom niet?

Mistrisf H U M P H R I J.

Om dat ik niet wil!

H U M P H R I J.

Maar de welvoegelijkheid! — zij was toch gisteren hier —

Mistrisf H U M P H R I J.

ô Ja! wel was zij hier! Met lijf en ziel en met alle sieraaden uitgedorscht! Gaat gij 'er heenen; ik zal u niet tegenhouden.

H U M P H R I J.

Wil ik u dan met eenige onpaspelijkheid verontschuldigen?

Mistrisf H U M P H R I J.

Waartoe alle die omstandigheden? Zeg maar rond uit — dat ik niet komen wil.

H U M P H R I J.

Maar om welke rede, waarom wilt gij niet komen?

Mistrisf H U M P H R I J.

Om dat zij eene ingebeelde en hoogmoedige gekkin is, om dat —

H U M.

H U M P H R I J.

CHARLOTTE! waarom toch altijd de gansche waereld den oorlog aangekondigd? Wanneer wij altoos zoo gestreng omtrent de gebreken van anderen wilsen zijn, welk oordeel zullen wij dan over ons zelve te verwagten hebben?

Mistrisf H U M P H R I J.

Dat mag u bekommering baaren — mij voorzeker niet.

H U M P H R I J.

Het is erg genoeg dat uw spiegel u zo ontrouw is! (*Hij wendt zich tot SARA*) over de bewuste zaaken, lieve SARA, zullen wij wel eens breedvoeriger spreken.

E L F D E T O O N E E L.

Mistrisf H U M P H R I J, SARA, LIDIJ.

Mistrisf H U M P H R I J.

Hij word van dag tot dag ondraagelijker!

S A R A.

Uw gemaal, Mistrisf?

Mistrisf H U M P H R I J.

Hebt gij het niet zelve gehoord? Daar heeft hij zich aan die zottin vergaapen, en nu zou ik koppeelaarster zijn!

SARA, *wil gaan.*

Met uw verlof, Mistrisf! —

Mis-

Mistrisf HUMPHRIJ.

Nog één woord — kleine! Ik had heden morgen vroeg reeds een bezoek, het welk voor u van veel belang was.

S A R A.

Van belang voor mij? En van wie was dat bezoek, als ik het vraagen mag?

Mistrisf HUMPHRIJ.

Kleine huichelaarster! Kunt gij dat niet raaden? van Sir HANTLEIJ.

S A R A.

Welnu?

Mistrisf HUMPHRIJ.

Hij durfde het niet waagen, u aan uwe kaptafel te stooren; doch met te meer tederheid en angstvalligheid kwam hij mij naar uwen welstand vraagen.

S A R A.

De Baronet is zeer vriendelijk, dit weet ik.

Mistrisf HUMPHRIJ.

En tot stervens toe verliefd! Naar zijne verzekering hebt gij hem gisteren geheel en al betoverd, en hij zou het ongelukkigst mensch van den aardbodem zijn, wanneer gij zijne liefde geen gehoor gaaft! Hij smeekte mij dat ik zijne voorspraak zou zijn.

S A R A.

En Mistrisf was zo vriendelijk, dezen last op zich te neemen?

Mistrisf HUMPHRIJ.

In het tegendeel! Ik beweerde, dat een man van
zijn

zijn stand en vermogen, geene voorspraak behoefde, en dat gij, als een verstandig meisje, u geen oogenblik bedenken zoudt, zijne liefde met wederliefde te beantwoorden.

S A R A.

En toch, Mistrisf, zou deze bedenking plaats kunnen vinden.

Mistrisf HUMPHRIJ.

Ei, ei! En om welke oorzaak?

S A R A.

Zijne bescheidenheid en andere goede hoedanigheden hebben, dit moet ik bekennen, indruk op mij gemaakt, en zouden, indien mijn hart thans voor liefde vatbaar was, meer op mij werken, dan zijn rang en zijne rijkdommen, doch —

Mistrisf HUMPHRIJ.

Maar kind! gesteld al eens, dat gij geene liefde voor hem gevoelde, zoo vordert toch uw belang, een man als hem niet van de hand te wijzen, uwe bezittingen....

S A R A.

Mijne ouders geven mij zo veel als 'er tot mijn onderhoud vereischt wordt; verders heb ik niets nodig.

Mistrisf HUMPHRIJ.

Uwe ouders? Ja de hemel weet, waar ter wereld die zogenaamde ouders zich bevinden. Mijnheer gemaal, kan ons mooi vertellen dat zij in *Jamaica* leefden; doch ik vorm er geheel andere gedachten van.

S A R A.

Hemell wat zegt gij? zou Sir HUMPHRIJ, be-
kwaam zijn —

Mistrisf HUMPHRIJ.

Nu, ja! Ik ben eerst tien jaaren aan hem ver-
bonden geweest, en vondt u hier in den ouderdom
van agt jaaren. Sir HUMPHRIJ was niet ongevoe-
lig voor ons geslacht, en die meer dan vaderlijke
tederheid en zorg, waarmede hij zich jegens u ge-
draagt, doet zeer waarschijnlijk vermoeden —

L I D I J.

Vergun mij, Mevrouw, een vermoeden te we-
derleggen, het welk voor uwen gemaal niet dan
ten uitersten beledigend is. Ik heb de ouders van
Mist SARA GLANVILLE, van zeer nabij gekend.
Eene opeenstapeling van onheilen scheidde hen van
elkanderen. — Sir HUMPHRIJ had veel verplig-
ting aan hen, en nam de opvoeding hunner ach-
tergelatene dochter uit dankbaarheid op zich —

Mistrisf HUMPHRIJ.

Ei, ei, Mejuffrouw! Maak u maar niet driftig.

S A R A.

Mistrisf! Zij is mijne vriendin, en nam altoos
het tederst deel in mijn lot.

Mistrisf HUMPHRIJ.

Uwe vriendin? Het kan zijn, dat zij zich uit
vriendschap tot uwe bediende vernedert, doch ik
bedank u voor dergelijke vertrouwelijkheden.

S A R A.

Gij hebt daar omtrent slechts te bevelen, Mis-
triss!

trist! En om alle rede tot verder misnoegen uit den weg te neemen, zo vergun mij, dat ik mij met mijne vriendin verwijdere. (*Tegen LIDIJ*) Koom met mij, lieve LIDIJ!

T W A A L F D E T O O N E E L.

Mistrisf HUMPHRIJ, *daarna* RAMFORD.

Mistrisf HUMPHRIJ.

Welk eenen toon durst dat schepsel aanneemen! Ha! wanneer mijn vermoeden gegrond was, wanneer ik slechts overtuigende bewijzen in handen had! —

RAMFORD *komt, zorgvuldig rondziende, binnen.*

Zijt gij alleen?

Mistrisf HUMPHRIJ.

Zo driftig RAMFORD? Wat is 'er gaande?

RAMFORD.

Eene zeer gewigtige ontdekking! Uw vermoeden omtrent Mistrisf SARA GLANVILLE wordt steeds waarschijnlijker! Omtrent een kwartier uurs geleden, zocht ik u in deze kamer, en vond den ouden aan gindschen lesenaar, bij zijnen mammon; zonder mij te bemerken, telde hij eene menigte banknoten van tien, vijftien, twintig duizend pond, bezag een kistjen met juweelen —

Mistrisf HUMPHRIJ.

Droomt gij, Sir? of —

R A M F O R D.

Meent gij dat het niet waar is? Koomt u dit ongelooftelijk voor?

Mistrisf H U M P H R I J.

Zulk een buitengewoon vermogen! —

R A M F O R D.

o Hij moet nog veel meer bezitten, want uit eenige afgebrokene woorden, welken hem uit den mond vielen, vernam ik, dat deeze banknooten en juweelen tot een gefchenk bestemd waren.

Mistrisf H U M P H R I J.

Tot een gefchenk? Gij zijt raazende!

R A M F O R D.

Ik zelf zou aan de waarheid twijffelen, wanneer ik niet alles met mine eigene oogen gezien, en met eigene ooren gehoord had.

Mistrisf H U M P H R I J.

Zo veel duizend pond — tot een gefchenk! Aan wien toch?

R A M F O R D.

Natuurlijk aan zijne dochter — of minnares, die zoogenaamde Miff GLANVILLE; want ik hoorde zeer duidelik de woorden: *zij bemint mij!* en naderhand: *spoedig zal ik het dat lieve meisjes overhandigen.*

Mistrisf H U M P H R I J.

Hebt gij dat alles gehoord, alles gezien?

R A M F O R D.

Met gezonde oogen en ooren.

Mistrisf HUMPHRIJ.

Ha, die verrader! voor zijn onecht kind, (want dat is zij voorzeker) spaart hij meer dan vorstelijke rijkdommen — en mij weigert hij eene ellendige rekening van vijftien pond te betaalen — klaagt over gebrek, over het verval van zijnen handel, verkoopt alles —

R A M F O R D.

Om zijne lieve goedhartige gade een rad voor de oogen te draaijen; zeer natuurlijk! misschien wil hij zich wel geheel en al van u ontlasten en speelt den geveinsden om u des te beter tot zijn oogmerk te krijgen —

Mistrisf HUMPHRIJ.

Vervloekt bedrieger! vandaar zijn liefdeloos gedrag te mijwaards, vandaar die herhaalde geheime gesprekken met dien geveinsden Rookhouder. Wat staat ons nu te doen?

R A M F O R D.

Deze vraag beandwoord zich van zelve. Een kort beraad te neemen, te veinzen, den ondankbaaren in list den loef af te steeken, ons van de schatten uit gindschen lessenaar meester te maaken, en hem, benevens dat andere schepzel, de hielen te laten zien.

Mistrisf HUMPHRIJ.

Bij den hemel! dat zullen wij, zonder eenige bedenking, hoe eer zo liever doen, zodra de gelegenheid zich maar opdoet.

R A M F O R D.

Ik hoor iemand. —

Mis:

Mistrisf HUMPHRIJ.

Hij is het zelf, spoedig naar de benedenkamer!
Ik volg u —

(RAMFORD *vertrekt spoedig.*)

Mistrisf HUMPHRIJ.

Nu slechts bedaardheid, om den bedrieger des te
zekerer te vangen! —

DERTIENDE TOONEEL.

HUMPHRIJ, Mistrisf HUMPHRIJ, *daarna*
GEORGE.

HUMPHRIJ, *drifrig.*

Waar is WILSON?

Mistrisf HUMPHRIJ.

Waarschijnlijk op het comptoir.

HUMPHRIJ.

Neen, daar is hij niet. De hemel geeve mij
kragten!

Mistrisf HUMPHRIJ.

Gij zijt geheel en al buiten u zelve. Wat is 'er
voorgevallen?

HUMPHRIJ.

Hier — lees zelve — (*hij geeft haar een brief.*)

Mistrisf HUMPHRIJ, *leest.*

„ Ingevolge uw verzoek, moeten wij u, helaas!
„ berichten, dat het schip *Bristol*, naar *Canton*
„ bestemd, waar op gij getekend hebt, in Decem-

„ber van het voorleden jaar, door een' hevigen
 „storm, aan de kusten van *Bombaij*, met
 „de gansche lading is verongelukt. Betreffende
 „het tweede schip *Cumberland*, hebben wij tot
 „nu toe geene tijding kunnen uitvorschen, doch
 „wij vreezen een dergelijk lot!” Daar hebben
 wij het nu!

H U M P H R I J.

Ik ben geheel ter nedergeslagen! Deeze laatste
 slag van het trouwloos geluk —

Mistrisf H U M P H R I J.

Niet het geluk; — maar uwe gierigheid, uwe
 onverzadelijke hebzucht zijn 'er de schuld van.
 Gij moogt u mijnentwege zo angstig aanstellen
 als gij wilt; ik ten minsten wil 'er niet door lij-
 den. Zeven duizend pond bedroeg het vermogen,
 het welk ik u toebetrouwde; gij woekerde met het
 zelve tegen mijn' wil — nu kunt gij het mij ook
 terug geeven!

H U M P H R I J.

CHARLOTTE! om 's hemels wil, breng mij
 niet tot wanhoop!

Mistrisf H U M P H R I J.

Nu, nu! stel u maar zo hopeloos niet aan! Dit
 verlies zult gij nog wel te boven kunnen komen,
 zeven duizend pond....

H U M P H R I J.

Geen duizend, geen vijf honderd pond! Ik ben
 geheel en al tot den bedelstaf gebragt.

Mistrisf H U M P H R I J.

Gij tot den bedelstaf gebragt?

H U M-

H U M P H R I J.

Zonder eenige redding!

Mistrisf H U M P H R I J.

Het is niet mogelijk.

H U M P H R I J.

Helaas! maar al te waar.

Mistrisf H U M P H R I J.

Maar hoe? is dan alles verlooren?

H U M P H R I J.

Alles.

Mistrisf H U M P H R I J.

Uw gansch vermogen?

H U M P H R I J.

Niets, niets is mij overig gebleven, dan een kommervol leven, het welk spoedig een einde zal neemen! Mijne kragten zullen weldra uitgeput zijn!

Mistrisf H U M P H R I J, *ter zijde.*

Vervloekte huigehelaar! Ik kan mij naauwlijks bedwingen! (*overluid*) Ik wenschte van harte u te kunnen redden; maar —

H U M P H R I J.

Het is te laat! 'Er was een tijd dat gij het hadt kunnen doen! — Doch wech met deeze herinnering! zij vermeerdert slechts mijne kwellingen. Verlaat mij, CHARLOTTE! geniet, verr' van mij, een gelukkiger lot, dan ik u verschaffen kan! Gij zijt niet gewoon kommer en gebrek te lijden. —

Mistrisf HUMPHRIJ, *ter zijde.*

RAMFORD heeft gelijk. De verraader komt zijn oogmerk hoe langer hoe nader bij! (*overluid*) Niet op die wijze, Sir! Ken mij meer bedaardheid toe! Ik heb zoo lang de vruchten uwer middelen niet u genoten, het is derhalven ook billijk, dat ik in uwe armoede deele. Ik verlang niet rijker en niet armer te zijn, dan gij zelf zijt.

H U M P H R I J.

Hoe? Hoor ik wel? CHARLOTTE! Zou ik u zo miskend hebben?

Mistrisf HUMPHRIJ.

Als naar gewoonte!

H U M P H R I J.

Had ik kunnen verwagten, dat gij — hemel! wat is dat? Hoe word ik ontroerd? (*Hij begint te waggelen en houdt zich aan een' stoel vast.*)

Mistrisf HUMPHRIJ.

Wat deert u? Gij wordt bleek — gij begint te waggelen —

H U M P H R I J.

Eene duizeling in het hoofd — (*Hij valt op den stoel neder.*)

Mistrisf HUMPHRIJ.

De natuurlijke gevolgen van uw nachtloupen! neem slechts een tegenwerkend poeder —

H U M P H R I J, *geeft haar den sleutel.*

Dáár — in den lessenaar — staat zout —

Mis-

Mistrisf HUMPHRIJ, *ter zijde.*

Gelukkig toeval! (*zij opent den lesfenaar en zoekt.*)

HUMPHRIJ.

In de bovenste lade — aan de linkerhand —

Mistrisf HUMPHRIJ *vindt het flesjen en neemt den sleutel, zonder den lesfenaar te sluiten, uit het slot.*

Zie hier —

HUMPHRIJ, *aan het fleschjen ruikende, wordt na eenigen tijd weder bedoord.*

Vergeef mij mijn wantrouwen, CHARLOTTE! Gij zijt goederhartiger en inschikkelijker dan ik gedacht had.

Mistrisf HUMPHRIJ.

Hoe bevindt gij u nu?

HUMPHRIJ.

Iets beter! De hemel zij dank!

Mistrisf HUMPHRIJ

Een weinig rust zal u geheel herstellen. Hier is de sleutel — en koom nu in uwe slaapkamer; de geneesheer zal oogenblikkelijk hier zijn. (*zij schelt.*)

GEORGE, *koomt binnen.*

Wat beveelt gij, Mistrisf?

Mistrisf HUMPHRIJ.

Koom nader! uw heer bevindt zich niet wel; gij moet hem naar bed helpen.

H U M P H R I J.

Liever in de opene lucht. (*zegen GEORGE*) waar is WILSON?

G E O R G E.

Hij ging u, voor eenige minuten in het koffijhuis, tegen over de beurs, zoeken.

H U M P H R I J.

Ik wil naar hem toe gaan; hij moet mijn weder-vaaren weeten, mij raaden —

Mistrisf H U M P H R I J.

Gij zijt nog te zwak, Sir!

H U M P H R I J.

Ik bevind mij reeds merkkelijk beter — slechts onrustig, zeer onrustig! Ik moet voort, mij ver-
strooijen —

Mistrisf H U M P H R I J.

Zoo als gij wilt! GEORGE blijf bij uw' heer! Hij mogt uwe hulp nodig hebben. Hier, Sir — steek het zout bij u; ingevalle eene nieuwe on-
verwachte tijding uwe ontroering vernieuwen mogt.

H U M P H R I J.

Thands kan mij niets onverwachts meer overko-
men; ik ben aan het einde mijner bestemming. Gij zult voor het sluiten der kamer zorgen, CHAR-
LOTTE? (*Hij vertrekt met GEORGE.*)

Mistrisf H U M P H R I J.

Dat verstaat zich!

VEERTIENDE TOONEEL.

Mistrisf HUMPHRIJ, kort daarna RAMFORD.

Mistrisf HUMPHRIJ.

Niets onverwagts? Dat zult gij ondervinden, verrader! (*zij opent de naaste kamer*) Koom binnen, RAMFORD! Hebt gij het gehoord?

RAMFORD.

Alles! Ik bewonder den ouden! Hij kan meesterlijk veinzen!

Mistrisf HUMPHRIJ.

Veinzerij, of waarheid, dit verschilt ons weinig! wij hebben thands iets gewigtigers te doen! Grendel de deur slechts! (*zij zoekt in den lesfenaar*) Eerst overtuiging en dan geduchte wraakneeming! Het geluk biedt mij van zelve de hand! Ha! hier! (*zij vindt de brievetasch en opent dezelve*) Juist! (*De banknooten naarziende.*) Tien — tien — vijf — vijftienduizend — ö gij afschuwelijk huigchelaar! (*zij steekt de brieventasch bij zich.*) Nu de Juweelen — waarschijnlijk in dit kistjen. — (*zij opent hetzelve*) De Hemel beware ons! welk een Koninglijke schat! Ha! Die booswigt! (*zij steekt het kistjen bij zich*) Hier zijn nog twee zakken, opgepropt vol! voort met u — in zekerheid! Heer RAMFORD — neem gij dit geld — (*verder zoekende*) — Is 'er niets meer? Nu, vergoeding genoeg voor mijne zeventuizend pond en tienjarige slavernij! Maak nu de deur weder open, RAMFORD en eil, zo spoedig mogelijk, om een wagen en paarden te bestellen. Wij moeten zonder tijdverlies voort.

R A M F O R D.

Zoo spoedig? ware het niet beter den nacht afte-
wagten.

Mistrijf H U M P H R I J.

En den aal te laten ontglippen! Niet waar? Sir!
Hoe spoediger en onverwagter, des te beter en
zekerder. Draag die beide zakken in mijne kamer
en vlieg daarna beenen!

R A M F O R D.

Maar waar naar toe?

Mistrijf H U M P H R I J.

Voort, bij al wat heilig is; maar spoedig! Bin-
nen een kwartier nurs ten allerlaaftien verwacht ik
u aan de achterpoort van den tuin.

R A M F O R D.

De wagen, die tot ons vermaaktogtjen naar *Kent*
besteld is, zal oogenblikkelijk hier zijn; maar wan-
neer hij intusfchen —

Mistrijf H U M P H R I J.

Zoo spoedig komt hij zeker niet terug — en
wanneer hij naderhand komt, vindt hij de kamer
gefloten; ik heb den sleutel en ben uitgegaan om
bij de eene of andere vriendin een bezoek afte-
leggen; hij moet zich derhalven getroosten mijne
terugkomst aftewagten — kortom! Ik zorg voor
alles, en neem alle verhinderingen uit den weg!
wees gij slechts mijn werktuig en bevorder onze
afreize! Op weg moogt gij redekavelen en vraagen
zo veel gij wilt, en ik zal u in uwe armen het and-
woord geeven.

Einde van het eerste Bedrijf.

T W E E-

T W E E D E B E D R I J F.

*De Kamer van SARA, eenvoudig gestoffeerd.
Aan de eene zijde staat een Klavier met
muziek en andere boeken; boven het kla-
vier hangt de beeldtenis eener jonge
Vrouw, aan de andere zijde staat
een borduurraam.*

E E R S T E T O O N E E L.

SARA, LIDIJ (*welke aan het borduurraam
zitten te werken.*)

LIDIJ, (*het werk beschouwende.*)

Alles leeft! De tekening doet uw' smaak eer aan;
de couleuren zijn zoo zacht, en dat kleine *vergeet-mij-
nietjen*, aan den zoom, staat verrukkelijk!

S A R A.

Het is geheel en al volgens uwe opgave, lieve
LIDIJ, het is dus niet meer dan billijk dat ik den
lof met mijne grootmoedige leermeesters deele.

L I D I J

Gij zijt al te bescheiden, als naar gewoonte (*zij
werkt lagchende voort*)

S A R A.

Waarom lagcht gij?

LI-

L I D I J.

Om de ontmoeting welke wij onlangs hadden. Dit *vergeet-mij-nietjen* herinnert mij onzen beminnelijken onbekenden bij *Schrewsburijs*.

S A R A, (zuchtende)

Dien ik nooit vergeeten zal.

L I D I J.

Zonderling genoeg! Aan eenen voorbijreizenden zijn hart te schenken, om dat hij vriendelijk genoeg was, onze omverr' gevallen Koets over eind te helpen.

S A R A.

Maar de wijze, waar op hij zich hier in gedroeg, — zijne angstvallige zorgvuldigheid, de liefderijke opslag van zijn oog, zijn zachte handdruk, toen hij mij in het rijdtuig hielp, zijne zichtbaare smert, toen wij heenen reeden. —

L I D I J.

En zijn edel gelaat niet te vergeeten! wanneer hij thands hier was, zou hij zijnen medeminnaar, den Baronet HANTLIJ, een wezenlijk mededinger zijn?

S A R A.

Ook dien schat ik hoog. Hij heeft ook eene zekere inneemendheid, veel naauwkeurigheid in den omgang, en schijnt een gevoelig hart te bezitten.

L I D I J.

Doch hij is ten minsten wel tien jaaren ouder dan onze onbekende, en bezit op verre na zo veel mannelijke schoonheid niet. — Ja — ik zelve zou voor uwen lieveling stemmen; maar hij kent ons niet,
en

en wij kennen hem ook niet verder dan dat wij hem ééns gezien hebben ; voor het overige weeten wij niets van zijne omftandigheden , naam , of verblijfplaats ; ja , wij weeten niet eens of hij nog vrij , dan of hij reeds gehuwd is.

S A R A .

Ik wenschte dat ik hem nooit gezien had , zo zoude ik thands gerust zijn ; de wenschen van mijnen goeden voogd kunnen vervullen en der liefde van Baronet HANTLIJ gehoor geeven , maar thands —

L I D I J .

De hand van den Baronet zou ten minsten zeer aanneemelijk zijn , en geheel overeenkomstig den wil van den Admiraal KENDALE , uwen overledenen weldoender.

S A R A .

Maar zal het dus ook met mijne ouderen gelegen zijn ? O Lidij ! De gedachten aan hen ontrusten mij meer dan gij denkt Reeds sedert zo veele jaaren , van mijne tedere kindsheid af aan , afwezend , en tot heden toe heb ik vruchteloos op hunne terugkomst gewagt ! Niet eens de geringste schriftelijke tijding ! Daar en boven kan ik mij niet begrijpen , waarom mijn voogd mij , ten opzichten van hun lot , zoo lang in onzekerheid laat , daar hij toch mijne gevoelens kent , daar hij weet hoe zeer ik hen , ofschoon zij mij ook onbekend zijn , hoog schat en bemin .

L I D I J .

Ik beken het , lieve SARA , dit moet u gevoelig treffen ! Doch — Sir HUMPHRIJ en ik wierden tot heden toe door eene zekere verpligting terug ge-

gehouden. — St! klopt er niet iemand? (*zij staat op en opent de deur.*) Ach! Heer WILSON!

T W E E D E T O O N E E L.

WILSON, DE VOORIGEN.

WILSON, (*tegen SARA*)

Verschoon mij, misf —

S A R A.

Wees welkoom, Heer WILSON! (*zij staat op*)
wat hebt gij te beveelen?

W I L S O N.

Laat ik u niet stooren! Ik wenschte slechts eenige
oogenblikken met Mistrisf LIDIJ te spreken.

L I D I J.

Mag ik vraagen.

W I L S O N.

Een verzoek van den Heer HUMPHRIJ (*Hij
spreekt zacht met LIDIJ.*)

(SARA, zet zich weder aan haar werk.)

LIDIJ, (*tegen WILSON*)

Gij doet mij verschrikken.

(WILSON, gaat voort, zacht met haar te
spreken)

LIDIJ, (*na eenige oogenblikken*)

Wat zegt gij? Hij —

WIL-

WILSON, (*Spreekt eerst zacht doch eindigt
overluid*)

Gij moet haar eerst tot de verklaring van het gebeurde voorbereiden; de Heer HUMPHRIJ zal, zo spoedig mogelijk is, hier komen, en het overige met haar afspreeken! Ik moet thands voort, om nog eenige schikkingen te maaken.

D E R D E T O O N E E L.

S A R A, L I D I J.

S A R A.

Gij schijnt onrustig, lieve Lidij! Wat is er voorgevallen?

L I D I J.

Ach Hemel! uw arme voogd!

S A R A.

Mijn voogd?

L I D I J.

Is in het grootst gevaar, zijn ondergang is zeer nabij!

S A R A.

Hij! Hoe? waardoor?

L I D I J.

Er zijn schepen verongelukt, waar op hij geteekend had; er zijn wissels ten zijnen lasten gekoomen, welker vordering zijn vermogen verr' te boven gaat. Zijne schuldeischers hebben ontdekt dat hij onder de hand zilverwerk en andere kostbaarheden verkogt

kogt heeft, stellen geen vertrouwen meer in hem, en vorderen beraaling. Wanneer hij geene spoedige hulp vindt, is hij verlooren.

S A R A.

Rechtvaardige Hemel! Heeft hij dan geen' vriend van vermogen, die hem ondersteunen kan?

L I D I J.

In deze zijne omstandigheden valt het moeilijk iemand te vinden! Er blijft hem slechts eene eenige vriendin overig, op welkers bijstand hij zijne laatste hoop gegrondvest heeft — zijne SARA —

S A R A.

Ik? Wat kan ik voor hem doen?

L I D I J.

Zeer veel, lieve SARA! Gij alleen kunt hem redden.

S A R A.

Ik? waarmede? Met vreugde wil ik, zo het slechts in mijn vermogen is.

L I D I J.

Eer ik u hiertoe een middel aan de hand geeve, dierbaarste SARA, moet ik gij wenschte immers reeds voorheen zoo duidelijk, het noodlot uwer anderen te weten.....

S A R A.

Ook dit, lieve LIDIJ; doch eerst....

L I D I J.

Thands juist ben ik verplicht het u te ontdekken; het ongeluk van uwen voogd maakte dit noodzaaklijk,

lik; ook heeft hij zo even door den heer WILSON mij hiertoe dringend doen verzoeken.

S A R A.

Nu spoedig, lieve LIDIJ. — Spoedig!

L I D I J.

Luister dan; maar verzamel te gelijk uwe standvastigheid, en bereidt u, eene geschiedenis te hooren, welke mij reeds zoo menige traan gekost heeft, en u zeker zal —

S A R A.

Hemel! Welk eene voorbereiding? Zouden mijne ouders...? —

L I D I J.

Ach dierbaare vriendin! gij — hebt geene ouders meer!

S A R A.

Hemel!

L I D I J.

Bedaardheid, lieve SARA! Dezelve is u thands noodzakelijk!

S A R A.

Mijn hart heeft het mij reeds lang gezegd!

L I D I J.

Uwe ouders in *Jamaica* waren verdicht, zo wel zij als huu naam. Gij zijt de eenige dochter van den Hertog EDUARD VAN SALISBURIJ, wiens vader voor twintig jaaren, wegens het voorgegeven misdrijf van beledigde majesteit, onschuldig onthoofd werdt.

Onthoofd?

S A R A.

L I D I J.

Uwe moeder was de dochter van den Graaf van ALDERSON, die nog leeft. Zij trouwde met den jongen Hertog, tegen den wil haar's vader's, die haar uit dien hoofde verstoote en ontferde. Uw vader liet in een' veldslag tegen de *Franschen* het leven, en uwe moeder is hem kort daarop gevolgd, uit wanhoop over zijn verlies, en beladen met den vloek haar's vader's.

S A R A.

Schrikkelijk!

L I D I J.

Om de maat van onheilen tot aan den rand toe vol te meeten, tradt ook nu nog de Graaf van BURLINGTON, een magtig vijand van uwen vader, ten voorschijn; smeedde een kabaal, en bragt het door zijne kunstgreepen zoo verr', dat alle de goederen van den Hertog, uwen vader, welke hem eerst kort voor zijnen dood bij vonnise waren toegewezen, op nieuw wederom wierden ingetrokken. Er bleef u dus geene andere ondersteuning over, dan de oude Admiraal KENDALE, een oom van uwen vader; deeze trok zich uw lot aan, en wyl hij vreesde, dat de haat van den Graaf BURLINGTON en uwen oom, ook u, vroeg of laat, mogten vervolgen, zo liet hij uitspreiden, dat gij gestorven waart, gaf u den naam van GLANVILLE, verdichtte uwe ouders in *Jamaica*; beval u, bij zijnen kort daarop volgenden dood ter opvoeding aan zijn' vriend HUMPHRIJ, vertrouwde hem eene brieven tasch, met veertig duizend pond aan banknooten, en een kistjen met juweelen,

als

als uw erfdeel, toe; en ontving van hem en mij de plegtige belofte, u niet eer, dan nadat gij uw agttiende jaar bereikt zoudt hebben, dit geschenk te overhandigen, en u alsdan tevens het geheim uwer geboorte bekend te maaken; deeze tijd is nu, op weinige maanden na, versfreeten. —

SARA, *in diep nadenken de beeldtenis haarer moeder beschouwende.*

O mijne moeder! mijne oogen zullen u dan nimmer aanschouwen? Mijne armen u nooit aan mijn hart drukken? (*Eene andere beeldtenis uit haar' boezem neemende.*) En ook gij zijt dan eeuwig voor mij verloren, oorzaak mijn's levens. Ik ben dus geheel alleen in deeze groote waereld, en heb dus niemand, wien ik toebehoore? Geen' raadgeever? Geen' beschermer? Geen' vriend?

L I D I J.

Maar nog eene vriendin, die hartelijk deel in uw lot neemt. — Uwe LIDIJ, die u voorzeker nooit verlaaten zal!

V I E R D E T O O N E E L.

G E O R G E . D E V O O R I G E N .

G E O R G E , *met drift en beschroomdheid.*

Verschoon mij, Mis! Ik zoek mijn' Heer. Alles is beneden in beweging; zijn ongeluk is reeds algemeen bekend. Verscheiden schuldeischers hebben hem bij het Gerecht aangeklaagd; men spreekt van gerechtsdienaars, van verzegelen; men vreest dat hij vluchten zal, en wil zich dus van zijn persoon meester maaken. Ook Mistrisf HUMPHRIJ is

nergends te vinden; zelf de heer WILSON is afwezig! Zo ik slechts mijn' armen heer vinden mogt; hij moet zich ergends in zekerheid begeeven hebben —

SARA, *zich bedenkende.*

LIDIJ! hebt gij mij niet gesproken van eene erfgift, welke mijn voogd in handen had?

L I D I J.

Ja, lieve SARA! Een brievenstasch met veertig duizend pond, en —

S A R A.

Eil dan heenen om den ongelukkigen te vinden! Laat hij neemen zoo veel hij noodig heeft, — alles, wanneer hij het behoeft. — Maar spoedig, spoedig!

L I D I J.

Goedhartig, voortreffelijk meisje! (*Zij omhelst haar.*) De hemel zegene u daarvoor met de beste zijner zegeningen.

S A R A.

Ik bid u, vlieg heenen — het gevaar is dringend!

L I D I J.

Zo ik hem nu maar spoedig vinden mag! Hemel! wat zal die arme man verheugd zijn. (*Zij vertrekt.*)

S A R A.

De smart heeft mij diep getroffen; maar de gedachte: mijn' vriend, mijn' weldoener aan het verderf te ontrukken, doet thans alle andere gewaarwordingen in mij zwijgen. Voort, GEORGE naar uwen Heer! Hij moet koomen! Ik wil! ik kan hem redden. —

GEORGE.

G E O R G E.

Wanneer dat mogelijk was! Maar ik vreeze —

SARA wenkt hem ongeduldig, dat hij zich
verwijderen zal.

G E O R G E.

Nu ja, ja! Ik wil hem zoeken, wil het hem
zeggen — ô Hemel! Indien gij zijnen ondergang
verhinderen kondt, op mijne kniën zou ik 'er u
voor danken.

V I J F D E T O O N E E L.

S A R A.

Neen, beste man! Het ongeluk zal u niet ge-
heel en al verpletteren. Dank zij u, ô Hemel!
die mij hiertoe de middelen verschaften. Ik kan
dezelven op geene waardigere wijze besteedden. (*Naz
eenige stilte.*) Maar — mijn verlies — mijne
eigene kwellingen! — Neen! ik mag daar thands
niet aan denken; het zou mij te gevoelig treffen,
mij mijne bedaardheid ontrukken, welke mij thans
zoo hoog noodig is! Eerst moet ik mijn' pligt
vervullen, en aan de ellende en rampen van dit
ongelukkig huisgezin een einde maaken. —

Z E S D E T O O N E E L.

S A R A. H U M P H R I J.

H U M P H R I J, geheel onrustig.

Verschoon mij, Mis! — Ik zoek — Zijt gij
ook in mijne kamer geweest?

D 3

S A R A.

S A R A.

Neen; maar...

H U M P H R I J.

Hoe kon ik dit ook denken? Mijne vrouw —
 Waar is mijne vrouw? Ik betrouwde haar den
 sleutel.

S A R A.

Wees bedaard, lieve voogd! Ik weet de oor-
 zaak uwer rampen. —

H U M P H R I J.

Weet gi,?... mijn verlies? —

S A R A.

Ik kan u helpen, ik wil u helpen!

H U M P H R I J.

Wat kunt gij? ongelukkige!

S A R A.

Uwe schuldeischers te vreden stellen, u voor ge-
 brek behoeden! LIDIJ heeft mij reeds alles ont-
 dekt; mijne geboorte, het noodlot mijner ouderen,
 mijne teleurgestelde hoop; doch ook het geen ik nog
 te verwagten had. —

H U M P H R I J.

Heeft zij?

S A R A.

Mijn vermogen is het uwe.

H U M P H R I J.

Wilde het de Hemel!

S A R A.

S A R A.

Betaal alles, wat 'er te betaalen is, al bleef mij dan ook niets overig. — Met vreugde geef ik het — om u te redden.

H U M P H R I J.

Zoudt gij dat willen? — Lief, ongelukkig, hemelsch meisje! — ô Hemel, Hemel! — Gij straft mij streng — te streng voor mijne kragten. Maar, waarom vertoeve ik nog? Ik moet voort, om het monster opte zoeken!

S A R A.

Hebt gij mij verstaan?

H U M P H R I J.

Alles! ô Misf! Ik ben de ellendigste aller menschen! Ik ben verlooren — Gij zijt verlooren — Alles is verlooren! Mijne onvoorzigtigheid stort ons allen in het verderf. (*Hij vertrekt spoedig.*)

Z E V E N D E T O O N E E L.

S A R A. L I D I J.

S A R A.

Het is onbegrijpelijk! LIDIJ -- Hoe? Gij ook? Wat is er geschied?

LIDIJ *wringt haare handen.*

S A R A.

Om 's Hemels wil, LIDIJ! Wat deert u?

LIDIJ *ziet SARA eenige oogenblikken met medelijden aan, en valt haar daarna in de armen.*

S A R A.

LIDIJ! Lieve Hemel! Wat zal er van mij worden? Spreek toch bid ik u.

L I D I J.

o- Dat ik het u zeggen moet!

S A R A.

Wat dan? Spreek toch — ik bezweer het u!

L I D I J.

Gij zijt verlooren, Misf! Gij zijt ten gronde gebracht, zonder vermogen, zonder ouders, zonder bijstand! Alles, alles is verlooren!

S A R A.

Mijn Hemel!

L I D I J.

Had ik dat onzalig geheim nu maar gezwezen, zo zoudt gij thands slechts uwe ouderen beweenen. Maar nu! — Mijn verhaal deedt u, voor eenige oogenblikken, u rijk droomen, en thands, zijt gij slechts — eene bedelaarster.

S A R A.

Verschrikkelijk! Waardoor? Door welk toeval?

L I D I J.

Door eene ontrooving, door een diefstal van het ondankbaarste, het afschuwelijkste aller vrouwlijke schepselen — door de vrouw van HUMPHRIJ, of hoe zal ik haar noemen? Zij was het niet, voerde slechts zijnen naam!

S A R A.

Gerechte Hemel! Zij?

L I D I J.

L I D I J.

Heeft alles gestoolen! Uwe banknooten, juweelen, en daarenboven het rampzalig overschot van HUMPHRIJ's vermogen. Zij is voor eenige minuten van hier gevlucht. — Een paar regels, in haare kamer gevonden, hebben alles ontdekt. WILSON zal dezelve aan uw' voogd overhandigen.

S A R A.

Affschuwelijk!

L I D I J.

Men spoort haar naar; maar welken weg heeft zij genomen? waar zal men haar vinden?

S A R A.

Ongelukkige! Ik wilde u redden, en nu — ook deeze eenigste en laafte hoop mijn's levens is dan wederom vernietigd!

L I D I J.

Lieve SARA! Ik zal u troosten en —

S A R A.

Wat zal 'er van hem worden? Zijn lot is verschrikkelijk!

L I D I J.

Hij moet voort — de wijde wereld in! Dit is het eenigste middel, om zich aan de vervolging zijner schuldeischers te onttrekken.

S A R A.

En gij, die in mijne rampen zoo zusterlijk deel neemt, eenigste vriendin! Hoe ongelukkig ben ik? Ik kon mijn' weldoener redden, hem een rus-

D 5

ti-

tigen en zorgvri en ouderdom verschaffen — en nu is alles verlooren, alle hoop vernietigd! (*Zij weent.*)

L I D I J.

Voor uw' voogd is 'er, helaas! geene redding; maar voor u, lieve SARA! heb ik nog iets bedacht; doch het vooruitzicht is nog zeer verwijderd — onzeker! —

S A R A.

En wat is dat?

L I D I J.

Mijlord ALDERSON, uw grootvader, is nog in leven; misschien heeft de tijd zijn' inborst getemperd! Ik heb eene bloedverwante, welke bij hem in dienst is. Mijn pligt verhinderde mij tot dus verre, haar onze verblijfplaats te ontdekken; doch thands durve ik haar, zonder mijn geweten te bezwaaren, van alles onderrichten. Zij heeft een goed hart en zal ons, wanneer 'er slechts eenige mogelijkheid is, den toegang tot uw' grootvader bewerken. Misschien zal uwe verschijning indruk op hem maaken; misschien zal zijn hardvochtig hart, door uwe tranen en het verhaal uwer ongelukken, vermurwd worden. En wordt deeze laatste hoop al wederom te leur gesteld, wel aan dan! De behoeften des levens zijn slechts zeer weinige! Ik ben, de hemel zij dank, gezond, heb nog kragten, kan nog arbeiden — en aan noodduft zal het ons nimmer ontbreeken.

S A R A.

O mijne dierbaarste, mijne eenigste vriendin! Zoo veel liefde — waardoor zal ik dat alles vergelden?

L I D I J.

L I D I J.

Door uwe genegenheid, Misf! Door bedaarden
moed in uw lijden. —

S A R A.

Ja, ik wil — ik zal mij beijveren, uw voorbeeld
naartevolgen! Ook ik wil arbeiden, wil alle mijne
kragten in het werk stellen, om ons leven draaglijk
te maaken. — Wij zullen elkanderen nooit verlaten.

L I D I J.

Nooit, mijne dierbaarste! Hier, bij de beelden
uwer moeder, die zoo liefderijk op ons nederziet,
zweer ik het — dat ons noodlot van nu af aan on-
afscheidbaar zal zijn! (*Zij omhelzen elkanderen.*)

S A R A.

Welk een geraas? Het kooft nader bij. — Al-
les doet mij sidderen.

A G T S T E T O O N E E L.

GEORGE, EEN COMMISSARIS, GERECHTS-
DIENAARS, DE VOORIGEN.

L I D I J, *hen te gemoet gaande.*

Wat zal dat betekenen? Wat wilt gij hier doen?
mijne Heeren!

G E O R G E.

Zie hier den heer Commisaris met zijne medege-
lastigden; hij heeft bevel om alles te verzegelen.

L I D I J.

In deze kamer toch niet!

DE COMMISSARIS.

Ja, mejuffrouw! Ook hier. — (*Hij wenkt de Gerechtsdienaars, en alles wordt in de kamer verzegeld, vervolgens zegt hij tot SARA*) Gij zult het ons ten besten houden, Misf! Sir HUMPHRIJ is bankroet; zijne vrouw is ontvlucht; ook is er in dit huis eene aanmerkelijke diefftal gepleegd; de Overheid moet voor de zekerheid der schuldeischers zorgen.

S A R A.

Maar ik zelve ben het die men bestoolen heeft.

DE COMMISSARIS.

Het kan zijn — (*Hij zet zich aan het schrijven*)
Met uw verlof — mag ik uw stand en naam weeten.

S A R A.

Waartoe zou zulks behoeven?

DE COMMISSARIS.

Het is zeer noodzaakelijk.

L I D I J.

Maar, mijnheer! Wij spreken hier van geen naams-onderzoek, maar van de achterhaaling des diefs, en de teruggave van het gestolene.

DE COMMISSARIS.

Uw naam Misf —

L I D I J.

Wel nu, als het zoo zijn moet: Misf SARA
GLANVILLE.

DE COMMISSARIS *tegen* SARA.

Is dat uw naam, Misl?

S A R A.

Ja Sir!

DE COMMISSARIS.

Uw stand?

L I D I J.

Zij is de dochter eens Koopmans in *Jamaïca*.

DE COMMISSARIS *tegen* SARA.

Is het zeggen van mejuffrouw met de waarheid overeenkomstig, Misl?

S A R A.

Ja, Sir!

DE COMMISSARIS.

Uw ouderdom?

S A R A.

Agtien jaaren.

DE COMMISSARIS *schrijvende, tegen* LIDIJ.

En hoe is uw naam, mejuffrouw?

L I D I J.

LIDIJ BURTON.

DE COMMISSARIS, *verwonderd*.

Hoe? LIDIJ BURTON?

L I D I J.

Nu ja, verwondert u dat?

DE COMMISSARIS.

LIDIJ BURTON! Hm! zeer zonderling!

LIDIJ.

L I D I J.

Dat ik LIDIJ BURTON heet?

DE COMMISSARIS.

En uw vader?

L I D I J.

Heette ook BURTON — en was een Fabrikteur
in *Manchester*.DE COMMISSARIS, *levendig*.

Kent gij ook zekere Mistrisf HAMMON?

L I D I J.

O ja! Zij is Huishoudster bij Mijlord ALDER-
SON, en is mijne Tante.

DE COMMISSARIS.

Mijne Zuster — uwe Tante?

L I D I J.

Uwe Zuster?

DE COMMISSARIS.

Wanneer het zoo is, als gij zegt, dan ben ik
hartelijk verheugd, in u eene zoo naauwe bloed-
verwante te vinden.

L I D I J.

Hoe? Gij zijt? —

DE COMMISSARIS.

Uw moeder's broeder HUTCHINSON. — Reeds
sedert veele jaaren doet mijne Zuster HAMMON
vergeeffche naarvorfchingen naar u.

L I D I J.

L I D I J.

O mijnheer! — mijn Oom! — Ik waage het u dus te noemen, wijl gij het zelf gezegt hebt. — Zoudt gij mij geene gelegenheid kunnen verschaffen om mijne Tante te spreken?

D E C O M M I S S A R I S.

Zeer gemakkelijk! Zij bevindt zich niet ver van hier, op het landgoed van haaren Heer, den Graaf van ALDERSON.

S A R A.

Is Mijlord te *London*?

D E C O M M I S S A R I S.

Hij wordt 'er heden verwagt. — (*Hij staat op*) Thands zijn mijne eerste bezigheden hier afgelopen. (*Tegen SARA.*) Misf zal het zich laten welgevalen, tot nader Rechterlijk bevel, deeze kamer niet te verlaaten.

S A R A.

Niet te verlaaten?

D E C O M M I S S A R I S.

Het is het bevel der Overheid, Misf! hetwelk niet alleen tot u, maar ook tot mijne Nicht; en alle de zich hier in huis bevindende lieden, betrekking heeft; ten ware echter, dat gij iemand van aanzien kendet, die borg voor u wilde blijven. —

S A R A.

Het is hard, zeer hard Sir! als een misdadiger behandeld te worden.

D E

DE COMMISSARIS.

Men zal u met de verschuldigde achting behandelen; ook staat het u vrij, bezoeken te ontvangen. — (*Tegen LIDIJ.*) Ik zal thands, zoo spoedig mogelijk, naar mijne Zuster gaan, en haar zeggen dat ik u gevonden heb. — (*Tegen de Gerechtsdiensdienars.*) De wacht moet, volgens nadrukkelijk bevel, voor de deur blijven, en — dat hij zich bescheiden te gedragen hebbe, spreekt van zelve. (*Tegen SARA.*) Het spijt mij, Misl! dat een zoo onaangenaam voorval mij de eer heeft doen genieten u te leeren kennen; ik hoop echter spoedig het genoeg te hebben, u buiten mijne ambtsbediening, en in volle vrijheid, mijne achting te kunnen betuigen! (*Hij vertrekt, GEORGE en de Gerechtsdienars volgen.*)

NEG ENDE TOONEEL.

SARA, LIDIJ, daarna GEORGE.

L I D I J.

Ziet gij, lieve SARA! Reeds een vriend te meer, die ons in verscheiden gevallen van dienst kan zijn. Als wij nu maar eerst onze vrijheid eens weder hebben, dan hoop ik, dat het nog al beter zal gaan, dan wij het ons voorstellen.

GEORGE, *komt binnen.*

Een bezoek, Misl, van BARONET HANTLIJ.

L I D I J.

Hij komt ter juister tijd. Ook hij, kan ons van dienst zijn.

S A R A.

Ik schaam mij — in mijne tegenwoordige omstandigheid! —

L I D I J.

Gij hebt er reden toe. Maar de welyoegelijkheid!

S A R A tegen GEORGE.

Laat hem binnen komen, vermits het toch zoo zijn moet!

GEORGE opent den BARONET de deur,
en vertrekt.

T I E N D E T O O N E E L.

BARONET HANTLIJ. SARA. LIDIJ.

H A N T L I J.

Dierbaarste Mif! In welk een' toestand vind ik u weder, sedert zoo weinige uren? — Kan ik u ook in het een of ander van dienst zijn? Gij hebt slechts te beveelen!

S A R A.

Ik dank u voor uw edelmoedig aanbod, Sir! maar in mijne tegenwoordige omstandigheid durve ik er geen gebruik van maaken.

H A N T L I J.

Wat kan u hierin verhinderen, Mif? Uw voogd is ongelukkig; uwe ouders bevinden zich in een verafgelegen waerelddeel; gij moet thands waarfchijnlijk aan alles gebrek hebben! Wat kan u in dezen toestand terughouden, vertrouwen in een' vriend te stellen, die u innig lief heeft en hoogacht,

V I I I . D E E L.

E

wiens

wiens pligt het is, voor uw welvaart te waaken, zich als uw tweede vader omtrent u te gedraagen?

S A R A.

De bekendtenis uwer liefde voor mij, Sir!

H A N T L I J.

Mijne liefde! Is liefde eene misdaad? Nu, ja, Mis! Ik bemin u, ik bemin u onuitspreeklijk, zal u tot aan het einde mijnes levens beminnen; doch ik ben niet alleen minnaar, ik ben ook vriend — en als vriend moet ik voor het welzijn mijner vriendin werkzaam zijn, haar ongeluk verzachten —

S A R A.

Uwe grondstellingen zijn edel, ik misken die niet; doch de waereld oordeelt geheel anders! Zij zal in u niet den vriend, maar den minnaar beschouwen. Neen, Sir! Mijn lot wil, dat ik mij van mijn handenwerk onderhouden, en mijn ongeluk, van de waereld verwijderd, met geduld draagen zal.

H A N T L I J.

o Mis! Gij zijt wreedaartig — tegen mij, tegen u zelve! Wanneer ik u nu belove, van mijne liefde nimmer een woord meer te spreken, alle mijne gewaarwordingen in mijn binnenste als opgesloten te houden; zult gij mij dan niet toestaan, ten minsten de algemeene pligten omtrent u, in het oog te houden?

S A R A.

Gij geeft uwe grootmoedigheid slechts eene nieuwe wending; maar ik kan dezelve noch onder dit, noch onder een ander voorwendzel aanneemen. Ik heb mijne grondstellingen, en kan nimmer tegen dezelve handelen.

H A N T-

H A N T L I J.

Nooit, Misf?

S A R A.

Nooit, Sir! Mijn voorneemen blijft onveranderlijk!

H A N T L I J.

Wel nu, het zij zo! Wyl gij mij dan alles ontzegt, mij door uwe weigering tot een geheel nuteloos werktuig wilt maaken, zo wil ik ten minsten met u spreken! Gij zijt schoon, Misf! kent de waereld slechts van eene uiterlijke zijde, en ziet slechts het uiterlijk gebrek te gemoet! Beef, Misf! dat niet eenmaal een bedrieger u dat geene verschaft, hetwelk gij thans den belangloossten vriend van de hand wijst! Geloof voor het overige niet, dat uwe verachting mij immer van denkwijze zal doen veranderen! Ik blijve, ondanks uwe grondstellingen, uw vriend en uw minnaar! Ik zal u, wel is waar, vermijden, wyl gij voor het scherp oordeel der waereld zoo zeer bekommerd schijnt; doch, volgens mijne grondstellingen, reken ik het mijn pligt, u zelf in mijn afwezen te dienen, en u, al was het dan ook tegen uwen wil, bewijzen te geeven, hoe BARONET HANTLIJ. over zijne vrienden denkt.

E L F D E T O O N E E L.

S A R A , L I D I J.

S A R A.

Een edelmoedig man — inderdaad!

L I D I J.

En toch kondt gij hem zoo gevoelig treffen?

E 2

S A R A.

S A R A.

Liefste vriendin! Gij kent het geheim van mijn hart. Ik kan zijne liefde met geene wederliefde vergelden. Wanneer mijn hart minder met dien be-minnenswaardigen onbekenden was ingenomen, — wanneer —

T W A A L F D E T O O N E E L.

GEORGE, DE VOORIGEN, kort daarna
Mistrisf HAMMON.

G E O R G E.

Eene vrouw, welke zich Mistrisf HAMMON noemt, wenscht u haare opwachting te maaken.

Mistrisf HAMMON, hem aanstonds volgende.

Waartoe zoo veele omstandigheden? Ik ben immers haare bloedverwante en oude vriendin! (LIDIJ *aanziende.*) Ja, lieve meid! dat zijt gij met lijf en ziel. (*zij omhelst haar.*)

L I D I J.

Liefste Tante!

Mistrisf HAMMON.

Heb ik u dan eindelijk weder! Maar — (*haar lijf aanzierende.*) De Hemel behoede en beware ons! Hartjenlief! Gij zijt waarlijk ouder geworden! Ik begin nu ook te begrijpen, dat ik niet piep jong meer moet zijn!

L I D I J.

Sedert vijftien jaaren. —

Mis-

Mistress HAMMON.

Ja, zoo lang zal het wel geleden zijn, dat ik u voor het laatst gezien heb. — (SARA bemerkende.) St, daar is nog iemand! (haar met een hoofdbuiging naderende, ter zijde.) Hm! dat jonge meisje ken ik, dunkt mij! (tegen SARA.) Vergeef het mij, Miss! Zie — dit is mijne Nicht, LIDIJ, die — (de beeldtenis boven het klavier ziende.) De Hemel zij mij genadig en barmhartig! (zich de oogen uitwrijvende.) Droom ik dan geheel en al! Zij is het! Zo waar ik leef — zij is het!

L I D I J.

Herkennt gij haar?

Mistress HAMMON, zonder naar LIDIJ te hooren, altijd de beeldtenis beschouwende.

CHARLOTTE! Mijne ongelukkige, lieve CHARLOTTE! (na eenigen tijd roept zij zeer droevig uit.) CHARLOTTE! Mijne dierbaare CHARLOTTE! Is dat alles, wat er van u overig is, en anders niets? (zij weent.)

SARA, door deeze woorden innerlijk ontroerd, valt op een' stoel neder.

Mistress HAMMON, haare oogen naar SARA wendende.

Wat is dat? Nicht! Ziet gij dat dan niet! Dat jonge meisje — (dan weder naar de beeldtenis loopende, dan weder SARA aanziende) Hoe! Wat zou dat toch zijn? Ik geloof — zoo waar ik leef! — Haare wenkbrauwen! Haare trekken! Haare oogen — haar geheel gelaat! — (ongeduldig tegen LIDIJ.) spreek dan toch meisje!

E 3

LIDIJ.

L I D I J.

Ja, lieve Tante! Uw gevoel bedriegt u niet. Het is onze SARA, de dochter van Hertog EDUARD.

Mistrisf HAMMON.

Hoe? Wat? Zij zou het — Leeft dan dat arme meisje nog?

L I D I J.

Haar dood was slechts verdicht, uit voorzichtigheid, uit vrees.

Mistrisf HAMMON.

Hoe! SAARTJEN! Allerliefste SAARTJEN! Koom, koom, hartendiefjen! dat ik u eens recht aanzie —

SARA *werpt zich weenende aan HAMMON'S voeten.*

Mistrisf HAMMON.

Beminnelijke engelin! Ja, gij zijt het! Dit getuigt uw gansch gelaat, dezelfde trekken, dezelfde blik uwer moeder! Lieve Hemel! wanneer ik aan haar denk. — Maar, zij is bij haar' Schepper, heeft alles doorgestaan! En nu hebben wij nog haar evenbeeld, haar ander ik, in haare en mijne dierbaarste SARA. (*zij omhelst haar.*)

S A R A.

ô Mistrisf! zoo veel deelneeming —

Mistrisf HAMMON.

Kan ik anders! Gij zijt immers mijn SAARTJEN, de eenigste dochter van mijne ongelukkige CHARLOTTE! Ach hartjenlief! wanneer gij uwe moeder gekend hadt! Dat was een engel! Doch zij was nauwelijks zoo groot als gij, toen zij stierf. Dat ik ook niet het minste van u heb kunnen uitvorschen,
kin-

kindertjens! Die gansche kostelijke tijd heb ik gevraagd en weder gevraagd; doch geen mensch heeft mij het minste bericht kunnen geeven. (*tegen* L I D I J.) Maar gij, stout meisjes! wist waar ik was, gij hadt mij moeten sehriiven.

L I D I J.

Ik zou het zeker gedaan hebben, lieve Tante! doch Mijlord KENDALE hadt ons uitdrukkelijk verboden, aan iemand eenige tijding van ons te doen toekomen, hij vreesde, dat Mijlord ALDERSON...

Mistrisf HAMMON.

Daarin hadt hij juist geen ongelijk. Ach, het is een boosaartig man! Maar tot alle geluk gelooft hij, dat SARA nog als kind gestorven is, en dus heeft hij zich niet verder over haar bekommerd. — Maar, kindertjens! volgens het zeggen van mijn broeder, den Commisfaris, moet gij sehrikkelijk bestolen geworden zijn.

L I D I J.

Helaas! Het gansch vermogen van mijne arme SARA, van meer dan vijftig duizend pond, is verlooren.

Mistrisf HAMMON.

Vijftig duizend pond? De Hemel zij mij genadig en barmhartig!

L I D I J.

De juweelen van haare moeder, en het overige, een geschenk van Mijlord KENDALE —

Mistrisf HAMMON.

En bij dat alles zijt gij zoo bedwaard kinderen? vijftig duizend pond. weet gij dan niet, wie de diefstal gepleegd heeft?

E 4

L I D I J.

L I D I J.

Eene vrouw, welke Sir HUMPHRIJ voor zijne echtgenoot uitgaf.

Mistrisf HAMMON.

Foei! Dat afschuwelijk mensch! Heeft zij u dan in het geheel niets overig gelaaten?

L I D I J.

Niets, dan het geen gij hier ziet.

Mistrisf HAMMON.

En de Heer van het huis is bankroet! Lieve Hemel! wat zal 'er toch van u worden? Dat is schrikkelijk! Maar, misfchien zal het Gerecht dat wijf nog wel achterhaalen — doch hoe lang kan dat nog duuren! — Weet gij wat, kindertjens! Hongerlijden zult gij niet; ik zal geeven, zoo lang ik eene penning overig heb; en voor eene aanstaande verblijfplaats zal ik ook zorgen.

S A R A.

Uwe goedheid doet mij tranen storten!

Mistrisf HAMMON.

Och neen, hartjenlief! mijn laatste hembd wil ik voor u geeven, als ik u slechts gelukkig kan maaken!

L I D I J.

Wij hebben zoo even een ontwerp beraamd, lieve Tante! tot welks uitvoering gij ons behulpzaam kant zijn.

Mistrisf HAMMON.

Van harte gaarne! van harte gaarne! spreek slechts kinderen!

L I D I J.

L I D I J.

Mijlord ALDERSON — 'Er zijn nu reeds zoo veele jaaren verloopen, waarschijnlijk denkt hij thands menschelijker; misschien zal de natuur op hem werken, wanneer hij verneemt, dat de dochter zijner ongelukkige CHARLOTTE nog in leeven is, wanneer hij haar ziet —

S A R A.

Voorzeker zal hij! Ik wil mij aan zijne voeten werpen, hem bidden, hem smeeken; zoo lang zijne knieën omvatten, tot dat hij wordt aangedaan, tot dat —

Mistrisf HAMMON.

Engeltjen lief! dat gaat niet, uw Grootvader, de Hemel vergeeve mij mijne zonden, is harder dan staal en ijzer! Zoo lang ik mijne oogen open houde, zal ik het niet vergeeten, toen voor vijftien jaaren zijne eenigste dochter daar voor hem lag, zich wentelde en weende, dat zij een steen in den grond tot medelijden bewogen zou hebben. Niet eene hand wilde hij haar toereiken, niet een enkel woord sprak hij haar tot troost toe! Voort ging hij, en liet dat arme wurmpjen daar liggen en jammeren! En toen zij, uit liefde, naar haaren gemaal gevluucht was, meent gij, dat hij haar eens liet naarspooren? De Hemel beware ons! Hij liet uitspreiden, dat zij onder weg ziek geworden en gestorven was, en hieldt eene lijksnaatsie over haar, toen zij nog in leeven was.

L I D I J.

Dat onmensch!

S A R A.

o Mijne arme ongelukkige moeder!

E 5

Mis-

Mistrisf HAMMON.

En in de laatste jaaren is het eer erger dan beter geworden! Alle menschen beefden hem nabij te koomen. Wanneer ik hem nu niet eens de waarheid kon zeggen, en hier en daar wat goeds sichten, of wat kwaads verhinderen kon, dan zou ik zelve hem reeds lang verlaaten hebben.

SARA *troosteloos in LIDIJ's armen zinkende.*

Zoo is dan alle hoop verlooren?

Mistrisf HAMMON.

Ja, lieve Hemel! ten eenemaale! Doch gij moet niet aanstonds den moed opgeeven, hartjenlief! wat niet te veranderen is, is niet te veranderen! Gij zijt toch nog jong en gezond — en de lieve Hemel is immers zoo goed, zoo liefderijk goed! Hij zorgt immers voor het geringste wormpjes, en zal dus zulk een deugdzaam meisje niet verlaaten!

DE RTIENDE TOONEEL.

GEORGE, DE VOORIGEN, *een weinig laater*
DE COMMISSARIS.

GEORGE.

De heer Commisfaris HUTCHINSON wenscht u zijne opwagting te maaken.

Mistrisf HAMMON.

Mijn Broeder? spoedig, laat hem binnen koomen! Die kan ons raad geeven. — Die verstaat 'er zich op.

GEORGE *opent DEN COMMISSARIS de*
deur, en vertrekt.

DE

DE COMMISSARIS.

Verschoon mij, Misf! —

Mistrisf HAMMON.

Wel nu, heer Broeder! wat nieuws hebt gij? Als gij mijn arme SAARTJEN maar geene kwaade tijding brengt.

DE COMMISSARIS.

In het tegendeel breng ik eene zeer aangenaame! Gij zijt vrij, Misf! BARONET HANTLIJ heeft zich borg voor u gesteld.

S A R A.

Hij?

L I D I J.

Ik heb het aanstonds wel gedacht.

DE COMMISSARIS.

Ook heeft hij mij opgedragen, voor het toekomende, naar eene wooning voor u omtezien.

S A R A.

Zeer edelmoedig, indedaad! Mijne vrijheid wil ik aan zijne grootmoedigheid niet van de hand wijzen; maar voor de wooning moet ik hem bedanken.

Mistrisf HAMMON.

Bedanken! Waarom toch, lieve SARA?

S A R A.

Zekere betrekkingen —

L I D I J.

Ik zal u alles ontdekken, lieve Tante! Sir HANTLIJ is een man van staat, van vermogen; be-

bezit een edelmoedig character; doch heeft slechts een gebrek, dat hij onze SARA beminneuswaardig vindt.

Mistrisf HAMMON.

Doch in alle cerbaarheid, wil ik hoopen?

L I D I J.

Voorzeker.

Mistrisf HAMMON.

Maar, hartenlief! Daar moet gij u geen oogenblik op bedenken. Lieve Hemel! Wanneer mij eens zulk een geluk werdt aangeboden, ik zoude met beide mijne handen toegrijpen; maar daar behoef ik, helaas! geene rekening op te maaken.

DE COMMISSARIS, *lagchend.*

Ik geloof het zelf (*tegen SARA.*) Ik kan u geen ongelijk geeven, Mistris! De waereld is zeer tot lasteren genegen, en —

Mistrisf HAMMON.

Ja, zoo lang hij uw verloofde Bruidegom nog niet is, hebt gij gelijk! Maar dat arme wurmpjen moet toch ergends onder dak gebracht worden. —

DE COMMISSARIS.

Ik zou Mistris met genoegen bij mij neemen; doch de kamers in mijn huis zijn meest bezet.

Mistrisf HAMMON.

Wel nu, ja, lieve Hemel! Dan moeten wij 'er iets anders op uidenken! In het huis van Mijlord zouden inderdaad eene menigte kamers zijn; bijzonder in het huis achter den grooten tuin, daar woont thands geene levendige ziel, en ik zou dan ook mij-

mijne SAARTJEN zeer digt bij mij hebben ;
maar —

S A R A.

ô Lieve vriendin! Wanneer het mogelijk ware —

Mistrisf HAMMON.

Ja! Mogelijk — dat is geen vraagenswaardig.
Maar, wanneer Mijlord u bij toeval eens ontdekte,
en —

S A R A.

Hij kent mij immers niet?

L I D I J.

Gij moest hem zeggen, dat wij twee uwer bloed-
verwanten waaren, die naar *London* gekoomen zijn,
om u voor eenigen tijd te bezoeken. —

Mistrisf HAMMON.

Kindertjens! dat zal gaan! zoo waar ik leef, dat
zal gaan! Ik zal zeggen, dat gij mijne Nichten
zijt. — Daar blijft het bij! Doch wij moeten dat
alles doen, voor dat Mijlord aankomt; want nader-
hand zouden 'er zich zwaarigheden kunnen opdoen.
Weet gij wat? Pakt uwe goederen bij elkanderen. —
Ten hoogsten binnen een uur moet ik vertrekken,
om de kamer van Mijlord in orde te brengen, dan
kunt gij mij vergezellen.

S A R A.

Dank! Hartelijk dank! Lieve vriendin! Ik zal
dus nabij hem zijn, hem zien —

Mistrisf HAMMON.

St! slechts op een afftand, hartjen! Mijlord is
niet als andere menschen. Wanneer hij u zag,
zou

zou hij u ook willen spreken, en wanneer hij u sprak, en gij u maar met eene enkele fijllabe tegen hem versprak, zou de gansche Heerlijkheid een einde neemen.

VEERTIENDE TOONEEL.

GEORGE, DE VOORIGEN.

GEORGE, *buiten adem.*

Ô Misf! Mijn arme Heer! —

S A R A.

Mijn voogd?

G E O R G E.

Hij hadt zich door de vlucht willen redden; men heeft hem achterhaald, en nu zit hij in de gevangenis.

S A R A,

Rechtvaardige Hemel!

Mistrisf HAMMON.

Lieve Heer! Dat is het ééne ongeluk vóór, het andere na.

S A R A.

Is 'er dan geen middel om hem te redden?

L I D I J.

Misfchien dat Sir HANTLEIJ — Hij was de vriend van HUMPHRIJ —

S A R A.

Ik dank u, LIDIJ! voor deeze errinering! De
BA.

BARONET denkt zeer edelmoedig en braaf! — Ik begeer voor mij zelve niets; maar voor den ongelukkigen kan ik, zonder mij te vernederen, mij tot hem wenden, ja, dat wil ik — zonder tijdverlies! (*zij zet zich aan het schrijven.*)

DE COMMISSARIS.

Ik heb medelijden met zijn ongeval! Hij hadt wreede schuldeischers. Het bankroet is van groot belang.

Mistrisf HAMMON.

Nu, kindertjens! daar is dan verder niets aan te doen, dan geduld te hebben, de zaak den lieven Hemel aantebeveelen, en 'er het beste van te hoo- pen. Thands zullen wij maar maaken, dat wij uit dit verwenschte huis koomen. — Nu spoedig ingepakt, Nichten!

DE COMMISSARIS.

Wanneer gij mij den sleutel wilt toevertrouwen, zal u alles zeker nagezonden worden.

Mistrisf HAMMON.

Gij hebt gelijk, Broeder. En in alle gevallen kunt gij alle deeze goederen zoo lang in bewaaring neemen. Wij moeten toch ook eerst zien, hoe het in Mijlords huis gaat.

G E O R G E.

Misf GLANVILLE wil dan vertrekken?

Mistrisf HAMMON.

Met mij, lieve man! — Bij mij is zij het best aanbevolen. Maar wat schrijft gij daar toch zoo driftig, hartjenlief?

SARA.

S A R A.

Op het oogenblik ben ik gereed. Een' brief van dankbaarheid, en eene nieuwe bede aan BARONET HANTLIJ.

Mistrisf HAMMON.

Aan hem? Ik ben juist niet nieuwsgierig; maar —

S A R A.

Hier — Lees maar. (*zij geeft haar den brief.*)

Mistrisf HAMMON, *voor zich lezende.*

Hm! Hm! — Schoon! Allerliefst! — Hoe hartbreekend! — Ach! dat lieve meisje! — Lieve Hemel! Als ik ook eens zoo schrijven kon! (*den brief aan SARA teruggeevende.*) Daar, Engeltjen! Dat zijn slechts weinig woorden — maar — wat steekt daar eene kracht in! — Zulke brieven moest men van rechts-wegen allen doen drukken.

DE COMMISSARIS.

Voorzeker een meesterstuk van een beminlijk meisje.

Mistrisf HAMMON.

Niet waar, Broeder? Hoe meer ik haar zie en hoore — geheel en al het evenbeeld haarer Ja, gij weet nog van niets; doch zult alles wel ter gelegener tijd verneemen. — Ik hoop, kindertjens! dat alles nog ten besten zal afloopen, wanneer Mijlord u ziet — u spreekt — want dat zal toch eindelijk het geval wel zijn — en wanneer hij vervolgens zulke brieven van u leest, dan moest hij harder dan marmere en albast zijn, wanneer hij u niet lief kreeg.

S A R A.

S A R A.

Heer COMMISSARIS! Mag ik u verzoeken? —
(zy geeft hem den brief verzegeld over.)

D E C O M M I S S A R I S.

Ik zelf zal hem denzelven overhandigen, om uw verlangen, zo het mogelijk is, nog door woorden te bekrachtigen.

S A R A.

Doch verzwijg hem mijne aanstaande verblijfplaats!

D E C O M M I S S A R I S.

Stel u deswegens gerust, Misf!

M i s t r i s f H A M M O N.

Ja, kinderen! het wordt waarlijk hoog tijd. Eerst rijden wij naar uw huis, Broeder. Ik heb daar nog eenige kleinigheden voor mijlord, die ik moet medeneemen.

D E C O M M I S S A R I S.

Zoo als gij wilt. *(SARA den arm toerijkende)*
 Met uw verlof, Misf!

S A R A.

Zeer gaarne!

M i s t r i s f H A M M O N.

Nu, laat ons dan in s' hemels naam gaan! *(tegen GEORGE)* Mijn broeder zal wel voor het achterblijvende zorgen. *(onder het heen' gaan ziet zij de beeldtenis van CHARLOTTE)* Ach heere jemini! kindertjens! kindertjens!

D E C O M M I S S A R I S.

Wat deert u?

VIII. DEEL.

F

Mis-

Mistrisf HAMMON.

Mijne CHARLOTTE! — Daar aan den muur! — Lieve broeder, om alles ter waereld, moet gij toch zorgen dat mijne CHARLOTTE niet vergeeten wordt!

DE COMMISSARIS.

Alles, alles zal bezorgd worden! (*Hij gaat met SARA en LIDIJ heen.*)

GEORGE volgt hem treurig.

Mistrisf HAMMON.

Lieve hemel! Wie hadt dat kunnen denken? Ik zoek naar mijne nicht en vind ook mijn SAARTJEN, mijn lieve SAARTJEN! Nu, de hemel geeve ons verder zijnen zegen; misschien zal alles nog beter gaan, dan wij het thans wenschen en hoopen kunnen.

Einde van het tweede Bedrijf.

DERDE BEDRIJF.

EERSTE TOONEEL.

De tuin van het huis van den Graaf

ALDERSON.

Mistrisf HAMMON, WILLIAM.

Mistrisf HAMMON.

W elnu, Heer Kapelaan! Wat zegt gij 'er van? Was dat geen gelukkige vondst? Eerst mijne nicht en zo spoedig daarop onze SAARTJEN? Gij zult eens zien hoe groot en hoe mooi zij geworden is, en hoe veele bekwaamheden zij bezit. Zij naait, borduurt, tekent, speelt op het klavier en zingt — als een nagtegaaltjen. Zo even, bij mijn' broeder, — zij was juist niet zeer geschikt om te zingen; — maar daar stondt juist een klavier, waarop zij in het voorbijgaan even tikte, en toen bad ik haar zoo lang, tot dat zij mij eindelijk iets moest voorzingen! Ach! Dat klonk! Ik dacht, onze lieve heer vergeeve het mij, dat ik in den hemel was!

WILLIAM.

Waarlijk reeds iets ter aanbeveeling — want mijn lord houdt zeer veel van de muziek en is een kenner; doch ik vrees desnietteenstaande, dat onze goede wenschen slechts wenschen blijven zullen, zijn haat is te diep ingeworteld, en zijn inborst gewoeliger dan toenmaals.

F 2

Mis-

Mistrisf HAMMON.

Ja, dat heb ik het arme meisjen alles gezegt, maar zij kan dat maar niet met haar gevoelen overeenbrengen. Zij stelt zich mijlord altijd als haar' grootvader voor, en gelooft vast en zeker, hem van tijd tot tijd meer en meer voor haar inteneemen. Zij heeft daartoe reeds verscheiden ontwerpen beraamd.

WILLIAM.

Ik wensch het van harte; maar zulk eene wending in zijne denkbeelden behoort onder de wonderwerken; voor alle dingen moet gij haar toch inscherpen, dat zij zich, wanneer mijlord haar eens het groot geluk bewees, zich met haar te onderhouden, dat zij zich (zeg ik) niet door kinderlijke tederheid laat wegsleepen en zich aan hem ontdekt; want daardoor zou alles verlooren worden!

Mistrisf HAMMON.

Gij hebt gelijk! Dat spreekt van zelve! Lieve hemel! Ik sidder nog altijd, wanneer ik aan de geschiedenis van voor vijftien jaaren terug denk, toen mijlord u zelfs op eenmaal uit het slot jaagde, alleenlijk om dat gij het waagen durfde, voor de arme CHARLOTTE een goed woord te doen — en welke kunstgreepen ik moest in het werk stellen om mij, wegens de vlucht zijner dochter, bij hem te verontschuldigen! Het verwondert mij nog altoos, dat hij u, na den dood van den ouden admiraal KENDALE, weder bij zich genomen heeft.

WILLIAM.

Tot mijn geluk hadt hij zich te zeer aan mijnen omgang gewend, en — mischien heeft hij, toen voor de eerste maal van zijn leven, zijne over-

overeiling erkend, waarbij nog kwam de nadrukkelijke aanbeveeling van zijnen vriend, den Graaf STORMONT —

T W E E D E T O O N E E L.

ROBERT, DE VOORIGEN.

ROBERT.

Mijlord is zo even aangekomen, Sir! Hij verlangt u te spreken.

WILLIAM.

Ik zal oogenblikkelijk koomen.

ROBERT.

Gij zult hem in den bloem-tuin kunnen vinden.
(*hij vertrekt.*)

WILLIAM.

Nog eenmaal vermane ik u tot voorzigtigheid. Heden avond zullen wij verder afspraak maaken.
(*Hij vertrekt.*)

Mistrisf HAMMON.

Lieve hemel! waar zal ik nu de twee meisjes vinden? Wanneer zij mijlord nu maar niet, voor dat het tijd is, in den mond loopen! Zo even heb ik hen beneden gezien. — Maar ik moet ook den ouden brommer verwelkoomen. — Ha! Daar zijn zij, ja! (*zij wenkt*) Hier kindertjens! Spoedig! Ik heb u noodzaakelijk iets te zeggen. — Ach! wat ziet dat hartjen 'er allerliefst uit! Zoo bloozend en gezond! ja, ja, de vrije lucht en de beweeging....

DERDE TOONEEL.

SARA, LIDIJ, Mistrisf HAMMON.

Mistrisf HAMMON.

Hij is aangekomen kindertjens!

S A R A.

Mijlord?

Mistrisf HAMMON.

Ja, hij zelf. Hij wandelt gindsch in den tuin; ik moet oogenblikkelijk naar hem toe! Gaat nu intuschen langs de linkerhand, door gindsche beuken-laan heenen, naar den moestuin, op dat hij u niet tegen koome — van daar zal ik u wel naar mijne kamer koomen haalen. Zo even heb ik met onzen ouden Slot-kapelaan, met Sir WILLIAM, over u gesproken, die is nog een oud vriend van mijne zalige CHARLOTTE — gij zult hem leeren kennen.

S A R A.

Ach! lieve vriendin! ik ben zoo verheugd; mijn hart is zoo voll — Hij is dus hier, Mijlord? En ik zal hem zien, hem. —

Mistrisf HAMMON.

Ja, lieve SAARTJEN. Om al het waerelds goed moet gij u niet ontroerd toonen! Gij moet u veel eer aanstellen, als of u niets aanging. En wanneer hij u bij ongeluk eens tegen kwam, en u aansprak, zo moet gij vooral zeggen dat gij mijne bloedverwante zijt, die mij een bezoek hebt gegeven. —

S A R A

S A R A.

Stel u gerust, beste HAMMON! Ik zal hem voorzeker niets zeggen, hetwelk hem de mindste achterdocht zal kunnen baaren; maar wanneer ik hem zie en hij spreekt mij aan, dan zal ik alles doen om hem te behaagen, ik zal bloemen plukken, kransjens vlechten en —

Mistrisf HAMMON.

Ach hartjenlief! Bloemen en kransjens zijn hem niet zóó veel waardig! (*Zij knipt met den vinger*) Ten hoogsten zal hij u een paar schellingen voor de voeten werpen, u met een genadig hoofd knikken bedanken, en uwe bloemen en kransjens spoedig in de eene of andere haag werpen! Zeer duistere geleerde boeken, die geen mensch verstaat, Parlements-redenvoeringen, jaagen, paardrijden en ter naauwernood muzick — dat zijn zijne zaaken!

S A R A.

Nu, dan zal ik voor hem zingen, speelen, en hem iets voorlezen. Ach! Ik zou hem op mijne handen draagen. Hij heeft, wel is waar, mijn arme ouders zeer veel droefheid veroorzaakt! maar ik kan mijne gewaarwordingen niet doen smoooren! Ik acht hem hoog, ik bemin hem —

Mistrisf HAMMON.

Nu, die hoogachting en liefde zullen zich wel spoedig in een ander daglicht plaatsen, wanneer gij hem eerst eens gezien en hem nader zult hebben leeren kennen! Maar — ik staa hier maar te praatzen Ach; heere, jeméni. Daar is hij! Terug, — kindertjens! Terug!

L I D I J.

Hij heeft ons reeds gezien, lieve Tante —

Mistrisf HAMMON.

Te drommel! — Nu, heb ik het niet gedacht!

V I E R D E T O O N E E L.

ALDERSON, WILLIAM, ROBERT, DE
VOORIGEN.

A L D E R S O N.

Goeden dag, waarde HAMMON! Vergeef het mij, dat ik niet, oogenblikkelijk na mijne aankomst, u te gemoet gesnel ben, om uwe bevelen te ontvangen.

Mistrisf HAMMON.

Mijlord zal het mij vergeeven — zal het mij ten besten houden — Ik wilde juist —

A L D E R S O N.

Mistrisf heeft gezelschap, naar ik zie? — (*het gezicht van SARA ontroert hem.*)*SARA en LIDIJ, maaken eene eerbiedige buiging en vertrekken.**ALDERSON, maakt hen op dezelfde wijze zijn compliment, ziet SARA sterk aan en schijnt zich te bezinnen, of hij haar niet ergens meer gezien heeft; na eenige stilte tegen*

Mistrisf HAMMON.

Wie zijn deeze meisjens?

Mis-

Mistrisf HAMMON.

Mijlord zal het mij vergeeven — Zal het mij ten besten houden — zal het mij niet kwalijk neemen. —

A L D E R S O N.

Ik versta u! vermoedelijk wederom een paar ongelukkigen, die Mistrisf gewoon is zoo liefderijk onder haare bescherming te neemen. — Welnu? Mag ik het weeten, Mistrisf?

Mistrisf HAMMON.

De jongste is — eene bloedverwante van mij en noemt zich — Misf GLANVILLE, en de andere is mijne, ... haare vriendin.

A L D E R S O N.

Gij moet bedestonden houden, Kapelaan! Ik ben voor eene belangrijke omwenteling in de Natuur beducht!

W I L L I A M.

Mag ik de reden weeten, Mijlord? —

A L D E R S O N.

Bemerkte gij dan niet, dat, de nog onlangs zoofnapagtige spraak deelen van Mistrisf HAMMON, nu zijn blijven steeken? Welnu, hartjenlief! Dus Misf GLANVILLE? —

Mistrisf HAMMON.

Heeft noch vader noch moeder en is mij zeer dringend aanbevolen geworden.

A L D E R S O N.

Welnu? Hoe veel zal men haar dan met schik geeven?

Mistrisf HAMMON.

Wanneer Mijlord mij wilde hooren — Mistrisf GLANVILLE is een meisje van geboorte.

A L D E R S O N.

Uwe bloedverwante?

Mistrisf HAMMON.

Wij zijn juist niet zeer naauw aan elkanderen vermaagschapt, Mijlord! Dat arme kind! Ja — wanneer men eens ongelukkig moet zijn! — voor korten tijd was zij nog de bezister van een vermogen, hetwelk meer dan vijftig duizend pond bedroeg.

A L D E R S O N.

Die zal zij toch van mij niet terug willen hebben?

Mistrisf HAMMON.

Word toch niet toornig, Mijlord! Het goede meisje verdient indedaad medelijden! Haar onvoorzichtigte voogd — Men heeft hem haar gansche vermogen ontfolen, en het zijne daarenboven.

A L D E R S O N.

Die dief moet veel te draagen gehad hebben!

Mistrisf HAMMON.

Het besfond meerendeels in juweelen en banknooten.

A L D E R S O N.

Zo, zo!

Mistrisf HAMMON.

Tot haar geluk heeft zij eene aanzienlijke opvoeding genooten; zij tekent, borduurt, naait, danst, zingt, speelt op het klavier.....

ALDERSON.

Lieve Hemel! Dat is een geheel woordenboek van kunsten.

Mistrisf HAMMON.

En het geen nog alles overtreft, is haar voortreffelijk hart! En schoon is zij — Ik weet niet of Mijlord haar reeds van nabij beschouwd heeft — schoon als een engel!

ALDERSON.

Het is jammer, mijne tedere, gevoelvolle HAMMON, dat gij geen mansperfoon, en daarbij dertig jaaren jonger, en een honderd pond ligter zijt — het wonder schoone meisje zou dan aanstonds geholpen zijn.

Mistrisf HAMMON.

Zij zou zich gaarne bij eene aanzienlijke Dame als gezelschaps juffrouw geplaatst zien.

ALDERSON.

Ik ben echter geene Dame.

Mistrisf HAMMON.

Wanneer mijlord nu gunstig wilde toestaan, dat zij zoo lang hier in huis — onder mijn opzicht bleef, tot dat 'er zich eene goede gelegenheid voor haar zal opdoen.

ALDERSON.

Nu, dat men zich dan beyvere dat jonge meisje zulk eene gelegenheid aan de hand te geeven. — tot zoo lang — zij speelt, en zingt, hebt gij gezegt?

Mis-

Mistrisf HAMMON.

Ja Mijlord! zingen heb ik zelve van haar gehoord — zoo aangenaam, zoo zacht! Ach! ik was bijna weggesmolten.

ALDERSON.

De hemel beware ons, lieve HAMMON! Wat zou dat eene plas van vet gegeven hebben. Doch ik, die meer van opdroogen dan van wegsmelten houde, wil mij echter aan het gevaar blootstellen, om deeze wonderlijke kunstnares te hooren. Heer Kapelaan! Beveel den Concertmeester dat hij zich met de gansche Kapel. —

Mistrisf HAMMON.

Ach Heere jemini! Met de gansche Kapel?

ALDERSON.

HAMMON heeft gelijk! wij moeten eerst eens onderzoeken, of zij die moeite wel waardig is. Laat het meisjen zich naar mijne kamer begeeven. Heer Kapelaan, bezorg gij daar een Instrument en Muziekboeken. Nu — mijne dierbaare HAMMON! Ik beveel mij in uwe genade! (*Hij vertrekt WILLIAM volgt*)

Mistrisf HAMMON, *kuscht den rok van* ALDERSON.

Hartelijk dank, Mijlord! lieve ROBERT, doe mij eens het vermaak en loop door gindsche berkenlaan naar den moestuin; daar zult gij twee meisjens vinden, zend die spoedig herwaards! Ik kan onmooglijk dien wijden omweg maaken; ik ben te zeer vermoeid.

ROBERT.

Ik vlieg heenen.

VIJFDE TOONEEL.

Mistrisf HAMMON.

Den Hemel zij dank! Dat gaat beter, dan ik gedacht had! wanneer het SAARTJEN gelukt, Mijlord voor haar intencemen, dan hebben wij reeds reden om moed te scheppen! Tot geluk is hij thands in een' zoo goeden luim, als ik hem sedert langen tijd nog niet gezien heb. (*Naar buiten ziende.*) Zie, zie! Daar koomen zij reeds! spoedig kinderen! Hier is nieuws, voortreffelijk nieuws! Ach! zie mij dat loopen en vliegen eens aan! Als ik ook eens nog zoo jong en vlug was!

ZESDE TOONEEL.

SARA, LIDIJ, Mistrisf HAMMON.

L I D I J.

Hier zijn wij, lieve tante! Wat is 'er te doen?

Mistrisf HAMMON.

Lieve Hemel! wat zijt gij beiden ligt ter been! Gij raakt naauwlijks den grond met uwe voeten. Met u zou ik niet graag om het snelst loopen. En dat zulk een verren weg, als naar den Moestuin.

L I D I J.

Het is zoo verr' niet, lieve Tante! Wij waren hier in de nabijheid en begluurden Mijlord door het bosch.

Mistrisf HAMMON.

Ei, ei, gij kleine heksen! Nu, des te beter. Ik heb allerbeste tijding, SAARTJEN! Vreugde
bo-

boven vrengde! Mijlord wil u zien; gij moet hem iets voorzingen.

SARA, met blijdschap.

Hij wil mij zien, mij hooren? — Ach lieve vriendin! (*Haar omhelzende.*) Heb ik het u niet gezegt?

Mistrisf HAMMON.

Wij zullen aanstonds naar zijne kamer gaan, om hem waar te neemen, eer hem de lust vergaat. Speel en zing gij maar uit al uw vermogen, harten lief, alles wat gij kunt en weet; mischien zal hij daardoor vertedert worden, u lief krijgen en u bestendig bij zich willen houden. En dan moet gij hem ook iets voorlezen, of iets voor hem schrijven — en — en maar altijd vrolijk en lustig zijn, op dat wij hem in dien goeden luim houden!

S A R A.

Wees maar niet bezorgd! Ik zal alles doen, zijne kleinste wenschen trachten voor te koomen —

Mistrisf HAMMON.

Maar gij moet evenwel ook ten uitersten voorzichtig zijn. Koomt kindertjens! Nu maar aanstonds de laan door! Gij LIDIJ moet mij zoo lang in mijne kamer wagten.

L I D I J.

Zeer wel Tante! (*Zij vertrekt met SARA.*)

Mistrisf HAMMON.

Hola kindertjens! Loopt doch zoo schielijk niet! Ik kan u waarachtig niet bijhouden, en gij moet mij toch medeneemen. — (*Zij volgt hen.*)

ZEVENDE TOONEEL.

*Het tooneel verbeeldt eene prachtig gestoffeerde
Zaal.*

ALDERSON, zit aan eene Tafel en is bezig
met brieven te leezen.

Zeer vleijend! Eene der gewigtigste posten in het bewind! — Eer genoeg, dat zij mij opgedragen wordt! Maar, met uw Majesteits verlof — al wilde gij mij ook, om uwen kroon te onderschraagen, tot eersten slaaf in de regeering, tot eersten staatsminister verheffen, zo zoude ik u voor die eer bedanken! Ik vind 'er veel meer genoege in, uwe tegenpartij te zijn, en uwe mistappen te berispen, dan mij den blaam der natie op den hals te haalen. (*Hij werpt den brief weg, breekt een' anderen open en leest dien.*) Hm! Graaf BURLINGTON tot lid van het Parlement gekoozen! — Goed! deeze keuze draagt mijne goedkeuring weg; wel is waar, voor vijftien jaaren was zijn edele nog een groote gek, in wien ik, in rijpere jaaren, den man van verstand nimmer heb te gemoet gezien; doch verdiensten moeten beloond worden! Evenwel, met alle mijne achting, wensche ik, dat men mij met uwe tijdingen of bezoeken hoe minder hoe liever zal lastig vallen. Zijn naam en zijne gelaatstrekken herinneren mij nog altijd aan eene ondankbare, die mij eene duivelin in plaats van eene dochter was; voor hem was zij bestemd, en die verworpene verliet mij, en offerde zich aan eenen SALISBURY op! Ha! Dat ik dien vervloekten naam nog niet uit mijne gedachten verbannen kan!

A G T.

A G T S T E T O O N E E L .

WILLIAM, ALDERSON.

ALDERSON.

Wat brengt gij?

WILLIAM.

Hier zijn de begeerde muziekboeken, mijlord! —
keuze genoeg —

ALDERSON.

Ja, dat is overtollig: voor eene aanbeveeling van
Mistrisf HAMMON, zullen menuetten en volks-
liederen wel toercikende zijn. —

WILLIAM.

Vergeef het mij! mijlord! Ik verwacht van dat
jonge meisjes zeer veele bekwaamheden.

ALDERSON.

Vermoedelijk leest gij dezelve uit haare groo-
te blaauwe oogen, wanneer uwe eerwaardige bee-
nen nog twintig jaaren jonger waren, dan zou uw
menschlievend hart waarschijnlijk nog meer be-
kwaamheden in haar wenschen te ontdekken.

WILLIAM.

Misf GLANVILLE bevindt zich in de voorkamer,
Mijlord, en wacht op uwe bevelen.

ALDERSON.

Des te beter! Ik heb verstrooijing nodig. —
Laat zij koomen. *(Hij staat op en begeeft zich
naar een vengster.)*

N E-

NEGENDE TOONEEL.

SARA, Mistrisf HAMMON, WILLIAM,
ALDERSON.

SARA, *maakt eene diepe neiging en blijft
aan de deur staan.*

ALDERSON, *breekt nog een brief open, en
doorloopt denzelven, eindelijk staat hij zijne
oogen op SARA, en wordt op nieuw ont-
roerd door haar gezicht.*

Zonderling! Gelaatstrekken die mij bekend schij-
nen, mij belangrijk voorkoomen! — Een edel ge-
laat! (*na eenige stilte doet hij eenige schreden voor-
waards en zegt tot SARA.*) Mistrisf HAMMON
heeft mij uwe bekwaambeden ten hoogsten geroemd,
Misf, ik wenschte mij gaarne van dezelve te over-
tuigen.

S A R A.

Mijlord heeft slechts te beveelen. —

A L D E R S O N.

Ik verheug mij, dat Misf zich zoo bereidwillig
toont, om aan mijn verlangen te voldoen! (*Hij
begeeft zich weder naar het vengster, leest nog eeni-
ge oogenblikken en wenkt daarna, dat SARA zich
aan het Klavier zal zetten*)

SARA, *zet zich.*

ALDERSON tegen WILLIAM.

De muziek! — Misf kan zich daar uit kiezen —
het geen haar niet te zwaar is. —

WILLIAM, *legt haar de muziek voor, om
daaruit te kiezen.*

VIII. DEEL.

G

SA-

SARA, *neemt de bovenstleggende SONATEN en speelt dezelve.*

Mistrisf HAMMON *tegen WILLIAM.*

Ach! Dat is schoon! Dat is hemels!

ALDERSON, *wordt opmerkzaam, vervolgens deelneemend en eindelijk vrolijk.*

Bravo! — zeer goed! dat had ik niet verwacht! (*Hij staat op zodra de SONAAT geëindigd is, en nadert SARA.*) Zonder twijffel is uwe stem zoo voortreffelijk, als uwe vlugheid in het speelen! — Mag ik u bidden, lieve Misf?

S A R A.

Mijlord doet mij veel eer aan.

Mistrisf HAMMON *zacht tegen WILLIAM.*

Lieve Misf? Mag ik u bidden.

W I L L I A M.

Tot dus verre gaat alles goed — wees maar gerust?

ALDERSON, *doorzoekt de muziek.*

Hier zijn verscheidene Aria's van bekwaame meesters — zonder twijffel zullen eenige van dezelve u wel bekend zijn. (*hij legt 'er SARA eenigen voor.*)

S A R A.

Het is een zeer schoone verzameling!

ALDERSON, *'er eene uitneemende.*

Deze zal u zeker bevallen. Heer Kapelaan, gij zult Misf accompaneeren, —

W I L L I A M.

Met zeer veel vermaak, Mijlord!

S A-

SARA, zingt.

Mistrisf HAMMON, geeft door gebaarden haar
genoegen te kennen.

ALDERSON, staat eenige oogenblikken achter
SARA, en volgt de muziek: nu en dan treed
hij nader en roept van tijd tot tijd.

Bravo, (door haar zingen getroffen, treedt hij
nog nader bij, beschouwt haar met aandacht, wordt
ernstig en verstrooid van gelaat, gaat vervolgens
naar het vengster en schijnt in diepe gedachten
verzonken.)

SARA eindigt intusfchen de ARIA.

ALDERSON, die dit na eenigen tijd eersz be-
merkt, treedt weder naar SARA toe.)

Gij hebt voortreffelijk gezongen, Mif! (Hij be-
schouwt haar op nieuw met zeer veel oplettenheid:
men bemerkt dat hij te onvreden wordt, het welk
spoedig tot toorn overgaat — hij tracht zich tot
bedaaeren te brengen, en wendt zijn gezicht van
SARA, welke met nedergeslaagen oogen voor hem
staat, onwillig af; werpt, terwijl hij wil heen
gaan, een stoel, die hem in den weg staat, met
geweld op zijde, en zegt tegen WILLIAM, die hem
van verre in het oog valt:) Koom met mij! (Hij
vertrekt met WILLIAM.)

TIENDE TOONEEL.

SARA, Mistrisf HAMMON.

S A R A.

Lieve Hemel! Mijlord is te onvreden! — Zijne
G 2 spoe-

spoedige verwijdering! Heb ik ook in het een of ander eene fout begaan.

Mistrijf HAMMON.

De Hemel behoede ons! Dan moest men ook wel met de brillen der gansche waereld rondzoeken wie weet, wat hem in den kop gekomen is! Hij was te vooren aan het brieven leezen; mischien zullen dezelve iets bevatten hetwelk hem mishagde. Zulke wonderlijke luimen heeft hij meermaalen.

S A R A.

In mijn zingen schein hij genoeg te neemen —

Mistrijf HAMMON.

In uw speelen ook! Gij hadt eens moeten zien, hoe hij glimlachte en u toeknikte — en hij verstaat het in den grond! Mij dunkt, wij moesten nu mijne nicht eens opzoeken. —

S A R A.

Maar Mijlord heeft noch geen afscheid van ons genomen.

Mistrijf HAMMON.

Dat is bij voornaame lieden zoo niet gebruikelijk, hartjenlief! wanneer die genoeg gesproken hebben, en van ons ontslagen willen zijn, dan doen zij maar eens zoo. (*Zij knikt met haar hoofd*) — en draaijen zich om, het welk zoo veel zegt als: Nu, pak u nu maar voort! — Koom nu met mij, liefjen! De Kapelaan — dat is juist de geestelijke, die u gedoopt en uwe arme ouders, de Heere heeft hen in zijn zalig rijk, aan elkanderen verbonden heeft; de Kapelaan, zeg ik, is onze goede vriend, en zal ons wel tijding brengen.

S A R A.

Zie eens — zie eens! — Mijlord komt terug.

ELFDE TOONEEL.

ALDERSON, DE VOORIGEN.

A L D E R S O N.

Vergeef mij, Misf, dat ik u zo even zoo spoedig verlaaten heb! Een treurig denkbeeld, hetwelk mij juist in het hoofd kwam, was 'er de oorzaak van — Mistrisf HAMMON! Gij zult zorg draagen, dat 'er voor Misf GLANVILLE en haare vriendin eene geschikte kamer worde ingeruimd. — (*tegen SARA.*) Misf zal het zich toch laten welgevallen, dezen avond met mij te spijzen?

Mistrisf HAMMON, *ter zijde.*

Met hem te spijzen? De Hemel behoede en beware ons — dat gaat verr'.

S A R A.

Wanneer Mijlord de goedheid wilde hebben mij zulks toetestaan. —

A L D E R S O N.

Ik bid het u! HAMMON! Gij weet mijne bevelen.

Mistrisf HAMMON.

Zij zullen stiptelijk gevolgd worden, Mijlord. Ik weet bijna niet. — gij zijt heden zoo vriendelijk, zo buitengewoon liefderijk en goed. —

A L D E R S O N.

Bijzonderlijk, wanneer men mijne bevelen spoedig, en zonder veel te praten, ten uitvoer brengt.

Mistrisf HAMMON.

ô Mijlord, als gij altoos zoo waart, zou ik voor u door een vuur loopen!

A L D E R S O N.

Loop nu maar eerst om de kamer in orde te doen brengen.

Mistrisf HAMMON.

Op het oogenblik, Mijlord! (*ter zijde*) Ik geloof, de Hemel vergeef mij de zonden! dat de oude groot papa nog op zijne eigene kleindochter verlieven zal! Dat zou nog het allerergst weezen. (*zij vertrekt.*)

T W A A L F D E T O O N E E L.

A L D E R S O N, S A R A.

S A R A.

Mijlord verrascht mij door zoo veele bewijzen van vriendschap. —

A L D E R S O N.

En Mistrisf GLANVILLE mij door zo veele beminlijke eigenschappen, dat ik zeer gevoelloos moest zijn, wanneer ik haar niet alle mooglijke bewijzen mijner hoogachting wilde geeven.

S A R A.

Mijlord doet mijne geringe bekwaamheden te veel eer aan!

A L D E R S O N.

Ik bemin de bescheidenheid, Mistris! maar nog aan-
ge-

genaamer is het mij, wanneer men aan mijne genee-
genheid niet twijfelt en in mijne erkentenis van
verdiensfen, geen mistrouwen stelt. (*Hij geeft haar
een stoel.*) Zet u neder, Misf. (*Hij gaat naast
haar zitten*) Uw zedig voorkomen, uwe vol-
maakte bekwaamheden draagen kenmerken eener zeer
goede opvoeding! Naar het bericht, hetwelke Mis-
trif HAMMON mij gegeven heeft, zijt gij door
ongelukken uit uwe omftandigheden geworpen. —
mag ik u bidden — mij met uwe gefchiedenis nader
bekend te maaken.

S A R A.

Mijn vader was van adelijke afkomst, Mijlord,
en bezitter van een' zeer aanzienlijken koophandel
in *Jamaica*; hij en mijne moeder wierden mij reeds
in mijne tederfte kindsheid door den dood ontruk-
t! Mijlord KENDALE. —

ALDERSON *opstaande.*

KENDALE?

S A R A.

Vergeef mij, Mijlord. —

A L D E R S O N.

Nu verder, Misf? Die naam valt mij, wegens
eene zekere gebeurtenis, juist te binnen; — dus
Mijlord KENDALE?

S A R A.

Was de vriend mijns vaders en —

A L D E R S O N.

Admiraal KENDALE?

SARA, *ontroerd en beschroomd.*

Mijn stervende vader hoopte, dat hij voor mijne opvoeding zou zorgen: doch Mijlord volgde hem binnen weinige maanden en beval mij voor zijn dood aan Sir HUMPHRIJ, een rechtschapen en vermogend koopman te Londen.

A L D E R S O N.

Des te beter voor u!

S A R A.

Sir HUMPHRIJ. — Mijlord KENDALE, wilde ik zeggen, liet aan Sir HUMPHRIJ te gelijk een vermogen na van veertigduizend pond, om mij, wanneer ik zekere jaaren bereikt zoude hebben, hetzelfde ter hand te stellen.

A L D E R S O N.

KENDALE liet u veertigduizend pond na. —

S A R A.

Eigenlijk de nalatenschap mijner ouders, Mijlord. —

A L D E R S O N.

Hm! Welnu? En dat vermogen?

S A R A.

Wierdt mijnen ongelukkigen voogd, benevens het zijne, door eene trouwlooze, dewelke hij tot heden voor zijne echtgenoot hadt uitgegeeven, deezzen morgen ontroofd!

A L D E R S O N.

Hm! Ontroofd? Eerst deezzen morgen?

S A -

S A R A.

Ja, Mijlord! Zijne schuldeischers, die dit voorval spoedig vernamen, traden toe en maakten zich van zijne persoon meester. Nu zit die ongelukkige in eene duistere gevangenis, zonder troost, zonder hulp — en ik —

A L D E R S O N.

Dit alles komt mij zeer zonderling voor. Eerst deezen morgen, zegt gij? *(Op zijn horologie ziende.)* En het is thands eerst vier uren nadenmiddag! Die schandelijke daad — de vlucht der diefsegge — de ontdekking der diefstal — de tijding daar van aan de verschillende schuldeischers — de klagten van deezen bij het gerecht — gerechtelijk onderzoek — waarschijnlijke verzegeling der effecten — de gevangeneeming van Sir HUMPHRY — uwe t'saamenkomst met Mistris HAMMON — de tijding van uw ongeluk aan haar — haar besluit om u herwaards te brengen — uwe aankomst — mijne aankomst — onze kennismaking — speelen — zingen — het verhaal uwer geschiedenis — *(Op zijn horologie ziende.)* Binnen den tijd van agt of negen uren eene menigte omstandigheden! *(Hij staat op, gaat eenige maalen heen en weder en beschouwt SARA, die ten uitersten ontroerd is — na eenige stilte, in het voorbijgaan:)* Schoonheid, Misf, bekwaaamheid. — *(Haar weder naderende.)* Een weinig meer voorzichtigheid en loosheid, Misf — en gij zoudt niet nodig hebben, uw geluk aan de voorpraak eener HAMMON aan te beveelen.

S A R A.

Mijlord! — *(zij tracht zich bedaard te houden.)* gij schijnt aan mijn verhaal geen geloof te hechten. —

G 5

A L

A L D E R S O N .

Wat doet 'er dat toe? Eene kleine onwaarheid uit zulk een' schoonen mond!

S A R A .

Waarheid, Mijlord! De Commisfaris HUTCHINSON, broeder van Mistrisf HAMMON kan dezelve bevestigen. Hij zelf was met de verzegeling van HUMPHRIJ's effecten belast; hij beval mij aan zijne zuster, zij bood zich aan, om mij met zich te nemen en herwaards te brengen, ik volgde — van het overige is Mijlord reeds onderricht.

A L D E R S O N .

Hm! was het zoo? — (*Hij gaat naar het yengster, men kan zien dat zijn wantrouwen hem ongerust maakt.*)

S A R A .

Mag ik u nu bidden, Mijlord?

A L D E R S O N .

Wat? Waarom?

S A R A .

Om uwe toeflemming van mij te mogen verwijderen. —

A L D E R S O N .

Gij moet blijven, Mifs! Ik bid het u! — (*Na eenige oogeblikken nadert hij haar weder.*) Vergeef mij mijne overeiling, Mifs. De naam KENDALE heeft mij in een geheel anderen luim gebragt, en mij alle mijne bedaardheid ontnomen. — Hij was mijn vijand! Het was goed, dat de dood een goed werk verrichte en hem onder zijn gevolg met zich

zich nam; anders zou ik thands waarschijnlijk het
genoegen niet hebben mij met u te onderhouden!
Derhalven — in ernst Misf! — Vergeef het den
ouden stijfskop! Geef mij uwe hand! wij moeten
vrienden blijven! Gij zijt een goed kind! Ik wil
voor u zorgen.

SARA.

o Mijlord! Wat kan mij ooit schatbaarder zijn,
dan uwe genade, uwe —

ALDERSON.

Achting en vriendschap! Beiden verdient en
bezit gij geheel en al, ook ben ik u nog mijne na-
drukkelijke dankbaarheid schuldig voor uw voortref-
felijk zingen van zoo even — (*Hij opent een kist-
jen en neemt 'er eene beeldtenis uit.*) Hier — draag
deezen taamlijk goed getroffen grijskop tot mijne
gedachtenis. —

SARA, in verrukking.

Mijlord! Deeze beeltenis — o hemel! Het dier-
baarste wat ik op deeze waereld bezitten kan. (*Op
haar borst wijzende.*) Hier — hier wil ik die draa-
gen, tot aan mijn laatste oogeblik!

ALDERSON.

Ik verheug mij, Misf, dat gij deeze kleinigheid
met zoo veel warmte aanneemt. (*Hij wijst op een
band dien SARA om haare hals heeft.*) Hier aan
kunt gij het nu maar aanstonds vasthechten. (*ter
zijde*) Mijn vervloekt wantrouwen! Om zulk een
goedhartig kind zo gevoelig te beledigen! (*Zich
wederom tot SARA wendende*) Welnu Misf! — Hoe
spoedig zou ons iemand hier kunnen verrasschen en
iets kwaads denken — en dat zou toch ten hemel
schrij-

schrijven! (*Hij kuscht haar op haar voorhoofd.*) Is het niet waar? Geef mij den band slechts; ik zal mij zelf eene plaats aanwijzen.

SARA, *maakt in de grootste verlegendheid den band los, en doet haar best om het daar aan hangend afbeeldsel van haaren vader 'er ongemerkt af te trekken. — De snier breekt en het afbeeldsel valt op den grond.*

A L D E R S O N.

Ei, ei! Reeds een voorganger?

SARA, *het portrait schielijk opraapende.*
Een weinig betekenend afbeeldsel, Mijlord —

A L D E R S O N.

Hm! Wanneer ik niet tot mijn geluk reeds bijna tachtig jaaren oud was, zo zou dit, zoo waar ik leef, aanleiding tot een bloedig tweegevegt kunnen geeven!

S A R A.

Voorzeker niet Mijlord!

A L D E R S O N.

Doch Misf! Gij bloost! — welnu — mag ik hem dan zien, dien vreesfelijken mededinger?

SARA, *beevende.*

Inderdaad — hij betekend zeer weinig!

A L D E R S O N.

Ik hoop echter dat gij mij deeze kleinigheid niet weigeren zult.

S A R A.

In geen en deele, Mijlord, — doch hij is uwe op-

oplettendheid geheel en al onwaardig. — De per-
 foon zelve is zoo weinig beduidend en de teke-
 ning zoo slecht! — (*Zij wil de beeldtenis ver-
 bergen doch dezelve ontvangt op nieuw uit haare bee-
 vende handen.*) Hier is de snoer, Mijlord — wan-
 neer gij de goedheid wilde hebben. —

ALDERSON, *raapt het pourtrait ongemerkt
 van den grond en toont haar hetzelfde.*

Gij ziet, Misf, dat het geluk mij goedgunstiger
 is, dan gij.

SARA, *ter zijde.*

Ik ben verlooren!

ALDERSON, *de beeldtenis herkenkende.*

EDUARD VAN SALISBURIJ? (*Hij werpt de-
 zelve woedend ter aarde.*)

SARA.

Hemel!

ALDERSON.
 Was dit dus uw oogmerk? — (*Hij schelt.*)

DE TIENDE TOONEEL.

ROBERT, DE VOORIGEN.

ALDERSON.
 HAMMON moet oogenblikkelijk hier koomen.

ROBERT, *wil heengaan.*

ALDERSON.
 Dat andere vreemde vrouwsperfoon ook!

ROBERT.

Zeer wel, Mijlord! (*Hij vertrekt.*)

ALDERSON tegen SARA.

Koom nader!

SARA, *beevende.*

Mijlord!

ALDERSON.

Koom nader bij het daglicht! Zie mij in de oogen!
Wie is de aanvoerder van dit complot?

SARA.

Complot! Mijlord

ALDERSON, *op de beeldtenis wijzende.*

Zie hier het bewijs! Waartoe zal dat dienen?
Wie heeft u verleid, om u daarmede bij mij inte-
dringen? Wie is de oorzaak van dit bedrog?

SARA.

Geen bedrog, Mijlord, bij al wat heilig is!

ALDERSON.

Beken ellendige — of fidder!

SARA.

Wat zal ik bekennen, Mijlord, het geen gij niet
reeds weet — het geen de natuur u niet reeds
voorlang gezegd heeft, en het geen het beschouwen
van dit dierbaar afbeeldfel u bevestigen moet?

ALDERSON.

Dat afschuwelijk verraad! Bedriegster! Dat
schandelijk schelmstuk, om mij, door de overeen-
komst deezer beeldtenis met eenen afgeftorvene, te
wil-

willen verschalken! spreek! Uwe bekentenis alleen kan u redden!

S A R A

Genade Mijlord! Genade voor de dochter van uwe ongelukkige CHARLOTTE!

A L D E R S O N .

Ha slang! Gij durft het waagen. —

S A R A .

Mij voor uwe oogen te stellen, vol vertrouwen op natuur en menschelijkheid!

A L D E R S O N .

Beef!

S A R A , *werpt zich aan zijne voeten.*

Barmhartigheid, Mijlord! De Hemel inimers is barmhartig omtrent de misdaadigen — wees gij het jegens eene onschuldige!

A L D E R S O N .

Terug!

S A R A .

Neen, Mijlord! Ik verlaat u niet, dan nadat gij mij erkent, dan nadat gij het mij vergeeven hebt, — het is geen bedrog, geene misdaad — slechts het ongeluk, dat uwe dochter mij ter waereld bragt, dat ik een verworpen en hulpeloos wezen ben, hetwelk door nood en wanhoop aangespoord, het wagen durft, bij den vader, haarer moeder om bijstand te smeeken!

A L D E R S O N .

Terug bedriegster! (*Hij wil zich losrukken.*)

VEER-

VEERTIENDE TOONEEL.

Mistrisf HAMMON, LIDIJ, ALDERSON, SARA.

Mistrisf HAMMON, *Ziet bij het inkomen de poogingen van ALDERSON om SARA van zich te werpen.*

Hoe? Wat? Mijlord! Om 'shemels wil? Wat doet gij? (*Zij loopt naar SARA en heft haar op.*) Koom bij mij, hartjenlief! Arm, ongelukkig meisjen. Wat hebt gij met die onschuldige engel gedaan, Mijlord? Weet gij wel, wie gij daar zoo mishandelt? Het kind uwer dochter, Mijlord! Weet gij dat?

ALDERSON.

Zwijg ellendige! Deeze hier — (*Op LIDIJ wijzende.*) zal mij de waarheid van dit raadzels oplossen. Treed nader! Gij waart haar geleidster en zonder twijffel de smeedster van deezen schelmachtigen aanslag! Wat kon u beweegen, mijne dochter, noch in haar graf, te beschimpen? Wie heeft u tot deeze schandaad aangezet? Uwe bekentenis alleen kan u en haar van de wel verdiende openlijke straf redden.

Mistrisf HAMMON.

Wat, Mijlord? (*Met de armen in de zijde.*) Bedrog? Schandaad? Openlijke straf?

L I D I J.

Vergun mij, Mistrisf — slechts een paar woorden.

Mistrisf HAMMON, *zonder naar LIDIJ te hooren.*

Durft gij zoo iets tot mij, tot dit goede meisjen

jen en tot mijne nicht zeggen? Er is nog gerechtigheid in het land, Mijlord, en —

L I D I J.

Hoor mij, Mijlord! (*met waardigheid*) Gij spreekt van openlijke straf! openlijke straf vooronderstelt eene grove en strafwaardige misdaad — aan deeze heb ik mij nimmer schuldig gemaakt, en durve dus met vrijmoedigheid, en een ongefronsd gelaat, de gerechtigheid onder de oogen te zien. Maar dat hij beeve, die zijne eigene dochter in het verderf stortte; die om de oogen der menigte te verblinden, toen zij nog in leven was, achter haare voorgegeevene lijkstatie ging; die den overbrenger van de tijding haares doods, uit zijn slot deed jaagen, die den laatsten brief zijner stervende dochter, waarin zij hem, om barmhartigheid voor haar kind smeekte, ongelezen verscheurde, en aan het vuur opofferde. — Dit, Mijlord, zijn waarheden, die ik bij het verhoor openleggen, door getuigen bevestigen, en door de heiligste eedzweeringen bekrachtigen zal! Hier is uwe kleindochter, Mijlord! Zij is in overvloed opgetogen, en dus het gebrek ongewoon; wanneer uw hart tegen alle de indrukken der natuur versteend is, en zich niet tot de grootmoedigheid verheffen kan, om haar als uw kind te erkennen, heb dan ten minsten zoo veel menschlijkheid; dat gij haar tegen het gebrek beveiligt! Ik voor mij, heb er geen voordeel bij; mijne wenschen bepaalen zich alleenlijk tot het welzijn uwer kleindochter. Kunt gij echter, in uw verhevenen stand, van zulk eene onbaatzuchtige handelwijze, u geen denkbeeld vormen, leer die dan van eene persoon uit de mindere menschen-classe — leer die van mij! Nu weet Mijlord alles, en kan doen, wat hij goed vind. (*na eenige stilte.*) Koom nu, Mis! Koom Mistris!

Wij zullen gerust afwagten, wat de gerechtigheid, waarop Mijlord zich zoo sterk beroepen durft, tusſchen hem en ons beſliſſchen zal. (*Zij onderſteunt SARA om haar met hulp van Mistrisf HAMMON wech te leiden.*)

ALDERSON, *ter zijde.*

Die bedriegſter is zoo ſtoutmoedig als boosaartig. Zij zou mij kunnen overreden. indien ik niet van den dood van moeder en kind de overtuigendſte bewijzen in handen had.

SARA, *op een' deemoedigen ſmeekenden toon.*

Mijlord! Is er dan geen mededogen?

ALDERSON, *na zich eenigen tijd bedacht te hebben, ter zijde.*

Om mijne eer te verſchoonen, en alle opzien te vermijden, moet ik mij op eene behendige wijze van hen trachten te ontfiaan.

L I D I J.

Koom ſlechts Miſf! Bij den gevoelloozen is alle hoop verlooren.

A L D E R S O N.

Uwe vermetelheid gaat zeer verre! Om u daarvoor te tuchtigen, zou geene ſtraf toereikende zijn, doch gij zijt te verre beneden mijne woede. In het tegendeel wil ik u toonen, dat ik menſchelijker denk, dan gij meent, en dat mij aan het verderf van zulke verworpene ſchepſelen niets gelegen ligt. (*Hij gaat naar een leſenaar, neemt er een' zak met guinjens uit, en werpt dien SARA voor de voeten.*) Hier — neem dit! — en vertrek zonder eenig verwijl uit mijn huis! Zo gij echter weder in hetzelfde terugkeert, of uwe onbeſchaamdheid zo hoog durft drijven, om

om u, slechts met eene enkelen lettergreep, op mijne bloedverwantschap te beroemen, en aldus den naam ALDERSON te ontëeren, zo moogt gij sidderen! *(Hij vertrekt.)*

VIJFTIENDE TOONEEL.

SARA, LIDIJ, Mistrisf HAMMON.

SARA.

ô Die wreedaard! Alle mijne verwachtingen zijn vernietigd! —

LIDIJ.

Wees bedaard, lieve SARA! Dáár — dáár leeft nog de vader der verlatenen! Koom thands — laat ons deze verblijfplaats der onmenselijkheid zoo spoedig mogelijk verlaten! De hemel zal ons beschermen! *(Tot Mistrisf HAMMON, die in bedinking staat om den buidel opteneemen.)* Laat de onmensch zijn goud behouden, Mistrisf! Wij zouden ons, door het zelve mede te neemen, zeer diep vernederen — koom met ons! *(Zij leid SARA weg, die bijna onmagtig aan haar boezem hangt.)*

Mistrisf HAMMON.

Maar lieve Hemel! Dat arme meisje moet toch iets hebben om van te leven! *(Het geld opneemende.)* Indedaad een recht zwaare buidel! Zou ik geene gekkin zijn, zo ik hem achterliet! Maar hoe! wat ligt daar toch? Een pourtrait! *(Het opneemende en naauwkeurig beschouwende.)* Heere jemini! Het is SAARTJENS vader! Het gelijkt hem op eene

duit! Dit zal voorzeker tot dit alles aanleiding gegeven hebben! — wat heeft hij het glas in duizend stukken gesmeeten! Nu, het is toch goed dat wij de beeldtenis weder hebben! — (*Zij steekt alles bij zich.*) Nu wil ik mij wegpakken, den ontaarten vader ijlings verlaaten, en met SAARTJEN mijn geluk zoeken in huizen, waar men menschelijker denkt, dan hier.

Einde van het derde Bedrijf.

VIER.

VIERDE BEDRIJF.

EERSTE TOONEEL.

Het tooneel verbeeldt eene kamer in het huis van
PALMER.

BARONES HANTLIJ, PALMER.

PALMER.

Zeer goed! Maar met uw verlof, Mijlord. —

HANTLIJ.

Maar met uw verlof, Heer PALMER! — Wanneer zult gij dan toch eens uwe vijf zinnen bij elkanderen hebben? Ik ben thands niet Graaf BURLINGTON, maar BARONETHANTLIJ! Onder deezen naam bewoon ik dit huis, en onder deezen naam alleen kent mij Sir HUMPHRIJ, en allen die hem omringen.

PALMER.

Maar onder vier oogen. —

HANTLIJ.

Gij moet u daar aan gewennen! In *Westminster* — wanneer gij mij daar ooit met uw bezoek vereert, kunt gij mij Mijlord noemen — Hier, Sir! Nu — wat doet HUMPHRIJ?

PALMER,

Hij is uitgegaan, om ten opzichte van zijnen boek-
hou-

houder, en zijn pupil, eenige tijdje intewinnen. Naar mijne vrouw mij gezegt heeft, moet hij over het terug krijgen zijner vrijheid, en uwe grootmoedigheid van vreugde geweest hebben.

HANTLIJ.

Vriendschap en menschenliefde vorderden, wel is waar, deeze handelwijze van mij; doch eigenlijk wierd ik door mijne liefde voor zijne pupil daartoe voornamelijk aangedreeven. Zij heeft het huis van haaren voogd plotslings verlaaten, zonder mij haar nieuw verblijf bekend te maaken, doch, gelijk ik zo even vernomen heb, bevindt zij zich thands niet verre van hier, ten huize van den Commisfaris HUTCHINSON. Ik vrees dat zij *Londen* verlaaten zal, en moet mij dus des te meer haasten om het plan, hetwelk ik ter bevordering mijner liefde beraamd heb, ten uitvoer te brengen.

PALMER.

Hm! Dus kan ik alles gemakkelijk begrijpen. Miss GLANVILLE is arm, en heeft geene vooruitzichten; Mijlord BURLINGTON. — Sir HANTLIJ wil ik zeggen, heeft vermogen genoeg, om buiten zijne gemalin nog tien maitresfen te kunnen onderhouden.

HANTLIJ.

Mensch! Zijt gij dol? Wie heeft u gezegd dat ik gehuwd ben.

PALMER.

Welnu! BARONES HANTLIJ voorzeker niet, — maar, gelijk ik niet beter weet, is de Hertogin van *Rutland*, sedert eenige weken, de gemalin van den Graaf BURLINGTON,

HANT-

HANTLIJ.

Dit bericht is valsch!

PALMER.

Ik heb mijne zegslieden. —

HANTLIJ.

Die hebben u wat op den mouw gespeld.

PALMER.

Wanneer gij het zo beveelt! Maar ik kan u niet ontkennen, Mijnlord, dat het mij leed doet, dat gij zoo weinig vertrouwen in mij stelt? Er was toch eens een tijd. —

HANTLIJ.

Nu, nu, wees maar te vreedden! Ik zal in vervolg van tijd uwe trouw en welwillendheid wel nodig hebben! De kamer, welke ik voor Mifs GLANVILLE bestelt heb, is immers in gereedheid?

PALMER.

Alles is in orde!

HANTLIJ.

Goed! Ga thands naar uwe vrouw, en bestel haar een' maaltijd voor zes à agt personen, zo smaake-lijk als immer mogelijk is, op dat gij bij de ver-
wagtwordende gasten eer kunt inleggen.

PALMER.

Er zal niets aan ontbreeken.

HANTLIJ.

Ga dan nu! Ik zal u hier weder terug wagten.

PALMER.

Binnen een oogenblik ben ik weder hier. *(Hij vertrekt.)*

HANTLIJ, *na zich eenigen tijd bedacht te hebben.*

Om mij echter op eene behendige wijze van haar te verzekeren, moet ik dit middel aangrijpen. Verre van *Londen*, in den kring mijner vertrouwden en onderdaanen, is zij de gemalin van BARONET HANTLIJ. — Niemand kent haar, en alles, wat haare rust en mijn geluk zou kunnen stooren, blijft daar zorgvuldig bedekt.

T W E E D E T O O N E E L.

FRANCIS, HANTLIJ *daarna* Graaf ARUNDEL.

FRANCIS.

Graaf ARUNDEL wenschte u te spreken, Mijlord!

HANTLIJ.

ARUNDEL? Hoe weet hij, dat ik mij hier bevind?

FRANCIS.

Hij zag in het voorbijrijden uwe bedienden, en steeg oogenblikkelijk af.

HANTLIJ.

Hij koopt mij thands zeer ongelegen; doch ik kan hem niet afwijzen — laat hij binnen koomen.

FRANCIS, *vertrekt.*

ARUNDEL, *koopt binnen.*

Verschoon mij, Mijlord —

HANTLIJ.

Zijt gij in *Londen*, mijn vriend?

ARUN-

ARUNDEL.

Slechts sedert weinige dagen, Mijlord! Dringende bezigheden riepen mij herwaards. Ik heb mij derhalven noch aan het hof, noch aan mijne vrienden vertoond.

HANTLIJ.

Welnu, dan wensch ik mij geluk met het toeval, hetwelk u tot mij voerde.

ARUNDEL.

Eigenlijk was het mijn pligt, u met uwe aanstaande, of mischien reeds voltrokkene echtverbintenis met de Hertogin van *Rutlant* geluk te wenschen. Men heeft mij dit nieuws voor eenige dagen te *Jutting-court* medegedeelt.

HANTLIJ.

Er is zeer veel van gesproken, Mijlord — en het gerucht heeft de gewoonte, dergelijke gesprekken zoo lang en zoo menigvuldig rond te blaazen, dat men dezelve eindelijk vooruitgemaakte waarheden aanneemt.

ARUNDEL.

Men heeft het mij echter, bij mijne aankomst alhier, ook willen verzekeren. —

HANTLIJ.

Niets dan snapagtigheid, mijn waarde! Uw vriend is juist wel genegen, eene echtverbintenis aantegean; maar evenwel met geene kranke Hertogin, want zonder twijffel zult gij toch ook wel gehoord hebben, dat zij voor eenige dagen zeer gevaarlijk ziek lag — maar met een gezond, jong en aartig

burger meisjes, het schoonste en beminnelijkste
fchepseltjen in gansch *Engeland*.

ARUNDEL.

Gij scherst!

HANTLIJ.

In ernst, mijn vriend! Dat meisjes verdiende,
om haare voortreffelijke eigenschappen en deugden
eene koningin te zijn!

ARUNDEL.

Gij spreekt met gevoel, Mijlord. —

HANTLIJ.

Met volle overtuiging! Waarheid en gerechtig-
heid vorderen deeze bekendenis van mij! Gij zelf
zoudt haar met alle uwe koelheid, beminnens-
waardig vinden! Haar hart is het edelste van de
ganfche waereld — haare schoonheid boven alle
befchrijving — haar verftand — haare deugd. —
Hemel! Hoe heilig zou zij mij zijn! — Ik fiddet
wanneer ik de gevolgen bedenk!

ARUNDEL.

Maar vriendlief! Wanneer uwe fchildering ge-
trouw, en alles juist zoo is, als gij zegt — waar
voor vreest gij dan? waarom beangftigt gij u dan zoo?

HANTLIJ.

Beste vriend! Wanneer gij wist, wanneer ik u
zeggen durfde — de wijze — het middel! — Mijn
zoo ongelukkig noodlot! — Ô Hemel! Wanneer
ik dit alles bedenk, wanneer mijn oog tot in de
toekomst doordringt, en de gevolgen befchouwt,
welken deeze flap voor mij hebben kan! — Maar
hij

hij mag mij ook thands tot schande verstreken. —
Bij den Hemel! eens zal ik hem rechtvaardigen.

ARUNDEL.

Zedert wanneer is grootmoedigheid in schande veranderd? Geloof mij, lieve ARTHUR! Wanneer het den hemel mogt behaagen, den ongelukkigen band, die mij thands aan eene heillooze en zieke echtgenootte verbindt, te verbreeken, en ik, zoo vrij als gij, over mijne hand beschikken kon; zo zou het mij het grootste genoeg zijn, zulk een vereerenswaardig meisje, als gij mij zo even hebt afgeschilderd, tot mijne gemalin te verheffen, zonder mij lang over ijdele vooroordeelen te bekommeren! Maar, helaas! ik bevind mij in omstandigheden, die mij van alle de genoegens der liefde verwijderen! Ik ben gehuwd — ongelukkig gehuwd! — Ik bemin — bemin een meisje, welks schoonheid de bevalligheden zelve zouden benijden, en — ik bemin zonder eenige hoop!

HANTLIJ.

Gij bemint, Mijlord? Gij?

ARUNDEL.

Eenige maanden geleden, had ik zekere bezigheden in *Oxford* — op mijne reize derwaards, niet verre van *Schrewsbury*, ontmoette mij eene koets, die de mijne ontwijken wilde, en daardoor oogenblikkelijk onverre viel. De welvoegelijkheid vorderde dat ik den Reizigers mijne hulp verleende. Ik hielp een meisje uit het rijtuig, en deeze was het juist, die mij zoo betoverde, en op dat oogenblik bewegeloos aan den grond vastnagelde! Mijne dienstvaardige reisgenooten hielpen den wagen overeind, en ik geheel buiten mij zelve, zonder te weeten wat ik deed,

deed, bood de rijzende schoone, benevens haare geleidster de hand, hielp hen in hunne koets, waarna zij verdweenen. Geheel ontroerd wierp ik mij in de mijne, langen tijd daarna kwam ik weder tot mij zelve, en nu eerst gevoelde ik de wond! Ik keerde terug om deezen engel op het spoor te volgen; maar te vergeefs! (*zuchtende.*) Ik bemin, zonder het geliefde voorwerp te kennen, zonder den minsten schijn van hoop te hebben, om haar immer weder te zien.

HANTLIJ.

Zeër zonderling!

ARUNDEL.

Laat ons hiervan afbreken, mijn Vriend! Ik ben nu ongelukkig en moet mij troosten zo goed in mijn vermogen is! (*Op zijn horologie ziende.*) Het word tijd! Vaarwel! Ik moet nog voor den avond een bode naar mijn zuster, de Gravin ANGLESEIJ, afvaardigen, de koningin verlangt naar haare tegenwoordigheid.

HANTLIJ,

Nog één ogenblik mijlord! (*zich eenigen tijd bedenkende.*) Deeze woning is voor mijne SARA bestemd, tot dat ik haar naar het land zal kunnen brengen. Ik hoop haar te beweegen, dezelve nog heden te betrekken — mischien, dat ik ook middel vinde, mijne verbintenis met haar te bespoedigen — wat dunkt u, zo gij het u eens liet welgevalen, daarbij als getuigen tegenwoordig te zijn? Gij zoudt u zelve daar door nog eene verstrooijing verschaffen, door u gelegenheid te geeven, om deeze oorspronkelijke schoonheid te leeren kennen.

ARUN-

ARUNDEL.

Mijn tijd is, wel is waar, zeer bepaald; doch om u een bewijs mijner bereidwilligheid te geeven, en mij zelve te gelijk van de schoonheid uwer geliefde door het gezicht te overtuigen, zal ik mijn verblijf te *Londen* nog eenige dagen verlengen, want om u ronduit te zeggen, gij hebt mij recht nieuwsgierig gemaakt!

HANTLIJ.

Het zal u niet berouwen; hier voor sta ik u borg! Nog eens! Gij noemt mij hier niet *BURLINGTON*, maar *BARONET HANTLIJ*. Ik heb deezen naam aangenomen, om des te eerder bij mijne *SARA* ingang te vinden. Na dat onze verbintenis geheel en al voltrokken zal zijn, ben ik voorneemens, haar door de ontdekking van mijn waaren naam en stand des te aangenaamer te verraschen.

ARUNDEL, *lagchende.*

Beste vriend! Gij snelt uw geluk ook al langs vervloekte slinksche wegen in de armen! Nu — zoo gij wilt! Ik zal dus den *BARONET HANTLIJ* hier mijne opwachting maaken. (*hem omhelzende*) Tot wederziens mijn vriend!

DERDE TOONEEL.

HANTLIJ, *kort daarna* PALMER.HANTLIJ, *alleen.*

Slinksche wegen! Hij heeft gelijk! Wanneer men langs rechte wegen zijn oogmerk niet bereiken kan! — (*PALMER kooft binnen*) Het is goed dat gij kooft *PALMER*! Zijt gij bij den Graaf *ARUNDEL* bekend?

PAL-

P A L M E R.

Neen Sir!

H A N T L I J.

En bij uwen nieuwen huisgenoot, HUMPHRIJ?

P A L M E R.

Even zoo min. Ik ben eerst sedert eenige uren van *Rochester* terug gekomen, en bij mijne t'huiskomst was hij reeds uitgegaan!

H A N T L I J.

Des te beter! Ik zal u tot de uitvoering van een zeer gewigtig ontwerp nodig hebben, en daartoe, is het ten hoogsten noodzaakelijk, dat gij bij deeze beide perfoonen onbekent blijft, en u, tot mijne afreize, verborgen houdt.

P A L M E R.

Gij hebt slechts te beveelen, Mijlord. — Sir wil ik zeggen; maar mag ik wecten.

H A N T L I J.

Ik vrees dat HUMPHRIJ terug komen en u hier bij mij zal zien. Verzel mij naar het naaste koffy-huis; daar kan ik u mijn plan ongestoord mededeelen. Hier is een beursjen met guinjens; de ééne helft behoort u, en de andere uwe vrouw, voor het stilzwijgen, hetwelk gij hier eenige dagen in acht zult te neemen hebben — slechts eene kleine voorbode mijner erkentelijkheid!

P A L M E R.

Voor het stilzwijgen mijner vrouw, ben ik u borg! Zij is eene goede huishen en bekommert zich om niets, dan het geen tot de keuken betrekking heeft. En mijne geringe perfoon dankt u voor deeze be-
min-

minnenswaardige voorbode, in diepe onderdaanigheid! (*Den buidel in zijne hand weegende.*) Hij heeft gewigt, en werpt eene menigte geweertens zwaa-
rigbeden in de hoogte, als of het niet met al was! Kortom, ik ben met lijf en ziel uwe dankbaarste en bereidwilligste dienaar!

(*Hij vertrekt met HANTLIJ.*)

VIERDE TOONEEL.

Het tooneel verbeeld eene kamer in het huis van den Commisfaris HUTCHINSON.

SARA, LIDIJ, Mistrisf HAMMON en DE COMMISSARIS zitten aan eene tafel thee te drinken; SARA en LIDIJ houden zich elk met een handwerk bezig.

Mistrisf HAMMON.

Ja, dat was eene korte vreugde, lieve Broeder!

DE COMMISSARIS.

Ik had het nimmer kunnen denken, dat een mensch de natuur zoo zeer verloogchenen kon! Maar — wat nu, begonnen?

Mistrisf HAMMON.

Welnu! Als de tijd kooft, koomen de plaagen! Zoo lang ik wat heb, zal mijn SAARTJEN geen gebrek lijden — en dan hebben wij ook nog die heerlijke zak met goud, — ten minsten tweehonderd guinjens.

L I D I J.

Lieve Tante! Hebt gij het dan toch. —

Mis-

Mistrisf HAMMON.

Lieve Tante, of geen lieve Tante! Mijn SAARTJEN heeft verzorging nodig! Wij hebben het immers niet gestoolen!

S A R A.

Bedenk toch. —

Mistrisf HAMMON.

Wat is 'er te bedenken, kind? Het is van haar' groot Papa, de hemel vergeeve mij de zonde! die het haar toewierp, gelijk men een' hond een brok toefmijt, maar met dat al hij heeft het haar toch gegeven, en kort en goed, wij hebben het nu reeds — ik zal het hem waarachtig niet terug brengen! — Daar — is ook nog het pourtraît van haar' vader; dat lag daar op den grond, en is waar-schijnlijk door dien wreedaart met voeten getreden. Zie het slechts! —

S A R A.

Geef mij het, geef mij het! (*Zij neemt het met ongeduld uit haare handen.*) Nu zal het nooit weder uit mijne handen koomen!

Mistrisf HAMMON.

Geduld, hartjenlief! Het moet eerst weder gemaakt worden, gij ziet immers dat het glas in duizend stukken is! Ja — wij zijn daar zoo even weêr van afgeraakt. — Hoe staat het toch met SAARTJENS voogd, heer broeder?

DE COMMISSARIS.

Hij bevindt zich nog in de gevangenis.

S A R A

S A R A.

o Hemel! Ik meende door mijnen Grootvader zijne vrijheid te bewerken, en nu. —

Mistrisf HAMMON.

Allerliefste SARA! Dan kent gij uw' grootvader nog niet! Wanneer hij u ook honderdmaal als zijne kleindochter erkend hadt, zo zou dit echter uw' armen voogd niets geholpen hebben! Mijlord heeft zeker meer dan een half millioen vermoogen; maar wanneer hij slechts honderd pond sterlings daarvan zou behoeven te besteeden, om hem van den galg te redden, zo zou hij zeggen: Sir HUMPHRIJ heeft gezondigd. — Rechter, doe uw pligt! — De misdadiger moet boeten!

DE COMMISSARIS.

Misfchien dat BARONET HANTLIJ hem wel zal trachten te redden. Even nadat hij naar *Alderson* was op reis gegaan, ging ik uit, om naar de wooning van den BARONET, welke mij onbekend was, ten huize van HUMPHRIJ te verneemen, wanneer hij zelf mij bij geluk tegen kwam. Ik gaf hem uw briefjen over en hij beloofde mij, zonder tijdverlies, naar de gevangenis te gaan, om hem over zijne omftandigheden nader te spreken. Ik vrees echter dat zijn goede wil zijne kragten zal te boven gaan.

L I D I J.

Aan vermogen ontbreekt het hem niet — en het verzoek zijner geliefde SARA zal hem voorzeker aanspooren, om door deeze grootmoedige handelwijze aan haar te behaagen. —

S A R A.

Ik wensch en hoop het! Hij heeft een edelmoe- dig hart. —

VIII. DEEL.

I

Mis-

Mistrisf HAMMON.

Welnu, lieve hemel! Als hij dan zo een edelmoedig hart bezit, en u zoo hartelijk lief heeft, als gij zegt, zo geef hem dan toch het ja-woord, hartjenlief! dan zijt gij immers uit allen nood gered, en uw voogd ook!

S A R A.

Lieve vriendin! Ik acht, ik schat hem zeer hoog, maar —

L I D I J.

Beste SARA! Gij weet hoe zeer ik uwe nauwgezetheid billijke; maar in dit geval, nu gij door uwe verbindtenis, met een man, van aanzien en vermogen, die u zoo teder bemint en uwe wederliefde geheel en al waardig is; nu gij, door deeze kleine overwinning op u zelve, u en uwen voogd aan het gaapend verderf ontrukken kunt, en in staat gesteld kunt worden, om den hoogsten trap van het geluk des levens te bereiken — om welte doen, en met een vrolijk hart zelve te kunnen genieten; nu ben ik van oordeel, dat uwe bedenkelijkheden voor deeze veel gewigtigere voordeelen moeten onder doen!

S A R A.

Zij moeten het, en (*zuchtende*) mischien zullen zij het ook! mischien zal ik mij weldra gedrongen vinden, de vriendschap voor HUMPHRIJ een offer te brengen, het welk — mijn hart zegt het mij — mij eens de rust van mijn leven kosten zal.

L I D I J.

Uw hart spreekt nog altijd voor den beminnelijken
vroom.

vreemdeling by *Schrewshurij*, Misf! Maar kunt gij, in uwe tegenwoordige omstandigheden, eene neiging voedsel geeven, welke — ik mag niet zeggen, wat ik 'er van denk!

S A R A.

Noem dezelve belagchelijk. — Kinderagtig zo gij wilt; ik zelve heb mij dienaangaande dikwijls verwijtingen gedaan; maar deeze hartstocht heeft reeds zulke diepe wortelen geschooten — dat het niet meer in mijn vermogen is dezelve uitteroeijen!

VIJFDE TOONEEL.

HENDRIK, DE VOORIGEN, *daarna*
HANTLIJ.

HENDRIK *tegen* SARA.

BARONET HANTLIJ bevindt zich in de voorkamer en verzoekt u zijne opwagting te maaken. —

S A R A.

Hij heeft dus mijne verblijfplaats reeds uitgevorscht?

L I D I J.

Misfchien brengt hij ons tijding aangaande uwen voogd. —

S A R A.

Laat hij dan binnenkoomen!

HENDRIK *vertrekt*.

S A R A.

Ik ben slechts bevreesd dat hij, bij dit onderhoud, zijne aanzoeken vernieuwen zal!

Mistrisf HAMMON.

Dat zou mij hartelijk verblijden.

HANTLIJ *komt binnen.*

Vergeef het mij Misf, dat ik wederom voor u verschijne! Zo even vernam ik dat gij u hier bevondt, en —

Mistrisf HAMMON.

Gij zijt ons hartelijk welkom, Sir! mij, mijn² broeder, onze lieve SARA — ons allen (*tegen LIDIJ*) Een allerlieftst, schoon man!

HANTLIJ, *zonder naar HAMMON te hooren, tegen SARA.*

ô Dierbaarste SARA! Reeds achtte ik u voor mij verlooren! Hoe kondt gij zoo wreed zijn, mij uwe verblijfplaats te verbergen? Gij wist toch hoeveel deel ik in uw lot nam, hoe alle mijne poogingen daar heenen strekten, om hetzelfde te verbeeteren. Heeft misfehien de bekendtenis mijner liefde uw misnoegen gaande gemaakt. ô Hemel! wie kan u beschouwen zonder getroffen te zijn? Wie kan zoo gevoelloos zijn, om u te zien, zonder te beminnen? —

S A R A.

Neen, Sir! Deeze bekendtenis uwer liefde heeft mij niet van denkwijze doen veranderen, noch mijne achting en vriendschap voor u eenigermate verminderd, doch mijn ongeluk brengt mij in de noodzakelijkheid. —

H A N T L I J.

Uw ongeluk? Bij den hemel! Zoo lang uw lot nog enige wending neemen kan, zal het afgeweerd worden! Neen, Misf! Geen ongeluk — geluk, vreug-

vreugde en vergenoegen zij uw lot; deeze moeten u,
van nu af aan, onophoudelijk verzellen!

Mistrisf HAMMON, tegen LIDIJ.

De hemel behoeft en bewaare ons! Die is eerst
recht verliefd!

HANTLIJ.

Wat vordert gij? Wat wenscht gij? Ik leef en
adem slechts voor u! Gij waart te vooren zoo wreed
jegens mij, jegens u zelve! om mijne aanbiedingen
van de hand te wijzen — misschien miskende gij
mijne oogmerken, twijffelde gij aan mijne oprecht-
heid?

SARA.

Neen, Sir, Ik ken u als een man van eer, die
een rechtschapen hart bezit, en zou misschien niet
aarzelen, mij uwe grootmoedigheid ten nutte te
maaken, maar —

HANTLIJ,

Gij vreest het oordeel der waereld! *ô* Misf!
Wanneer dit uwe eenigste bedenking is. —

SARA.

Het is de eenigste. —

HANTLIJ.

Hoe gemakkelijk kunt gij deezen hinderpaal uit
den weg ruimen, alle de verkeerde aanmerkingen
der waereld ontwijken, en allen laster voorkoomen.

SARA.

Waardoor?

HANTLIJ, *haar eenigszins bevreest naderende en met eene afgebrokene stem.*

Wanneer gij besluiten wilde — den man, die u onuitspreeklijk bemint. — wien het eene zaligheid zou zijn, zijn lot met het uwe te vereenigen — uwe hand te reiken.

S A R A.

Hemel! wat vordert gij?

HANTLIJ *levendig.*

Het hoogste geluk mijns levens! Aan uwe voeten bezweer ik het u. —

Mistress HAMMON.

Om dien allerlieffsten man, zou ik van vreugde kunnen weenen! Lieve SAARTJEN! dierbaare vriendin! Hij meent het zoo goed, zoo hartelijk met u! — (*zacht*) En bedenkt toch eens in welke omstandigheden wij ons bevinden! Het geluk biedt zich van zelve aan, als of het uit den hemel was koomen vallen!

S A R A.

Sta op, Sir!

HANTLIJ.

Nooit eer, dan nadat gij mijn vonnis hebt uitgesproken! Mijn geluk en ongeluk, leven en dood, hangen van uwe uitspraak af!

Mistress HAMMON.

Ik ben vol angst! (*tegen SARA*) zeg dan toch: ja!

SARA *tegen* HANTLIJ.

Ik wenschte u gelukkig te zien; Sir — uw hart verdient het: maar —

Mis.

Mistrisf HAMMON.

Maar, altijd maar! Lieve hemel! Dat is toch onbegrijpelijk! Hij wenscht u gelukkig te maaken, gij wenscht hem gelukkig te maaken: dus zijt gij het immers beiden eens! waarom aarzelt gij nu toch?

S A R A.

Lieve vriendin! — in mijne tegenwoordige omstandigheden.

Mistrisf HAMMON.

Dat is toch ongehoord, dat men zekere lieden, als met de hairen, tot hun geluk moet sleeten.

S A R A.

Zonder rang, zonder vermogen, van alle hoop ontbloot. —

Mistrisf HAMMON.

Even daarom, hartjenlief, moet gij maar toeslaan.

H A N T L I J.

Wat zijn rang en vermogen, zonder deugd? Wat zijn alle de goederen der waereld zonder SARA? Ik wil niets, wensche niets meer, dan het geluk, van u mijne gade te mogen noemen; uwe rampen te doen ophouden, uwe ellende een einde te doen neemen, uwe dagen te veraangenamen en u, geduurende mijn gansche leven, blijken mijner liefde te geeven! Ô SARA! Ik bezweer het u! Heb medelijden met een man, die zonder u, niets, en door u, alles is! Laat mij uw hart vermurwen!

Mistrisf HAMMON.

Ach lieve SAARTJEN! lieve beste engel!

L I D I J.

Bedenk toch uwen toestand! Het ongeluk van Sir HUMPHRIJ!

S A R A.

Het ongeluk van Sir HUMPHRIJ! Ô Hemel!

L I D I J.

Het staat aan u, hetzelfde een einde te doen neemen.

S A R A.

Zijn ongeluk een einde te doen neemen? Nu, goed — goed — het zij zo! Ik wil — ik zal het offer zijn!

HANTLIJ *springt op.*

Het offer? Bij den hemel niet! Eer wil ik alle de kwellingen eener hopelooze liefde lijden, eer wil ik duizendmaal van het oogmerk om u te bezitten voor eenwig afzien, dan uw hart den minsten dwang aan te doen! Neen, Misf! Gij zijt vrij — ik ontzeg mij van nu af aan, alle hoop! Vaarwel — vaar eenwig wel! (*Hij verwijderd zich.*)

Mistrisf HAMMON.

He! wat doet gij toch Sir? Eerst wilde gij en SAARTJEN wilde niet — nu wil SAARTJEN en gij wilt weder niet? De hemel bewaare ons! Zijn dat menschen?

HANTLIJ *terugkeerende.*

Ik moet Misf GLANVILLE nog eene tijding mededeelen, welke haar niet onverschillig zal zijn — en om dewelken ik, ofschoon tegen uw bevel, weder voor u verschijn. Gij hebt mij, in uw briefjen
aan

aan mij, uw verlangen te kennen gegeven, dat ik alles zou aanwenden om uwen en mijnen vriend HUMPHRIJ aan het verderf te ontrukken. —

S A R A.

Die ongelukkige!

H A N T L I J.

Hij is zulks niet meer! Hij bevindt zich in vrijheid, en in het huis hetwelk ik voor u bestemd had.

S A R A

o Hemel! Wat zegt gij? Mijn voogd is vrij? — En gij kondt deeze tijding zoo lang voor mij verborgen houden!

H A N T L I J.

Ik wilde het geluk van u te bezitten, niet aan uwe erkentelijkheid, maar aan mijne liefde te danken hebben; ook verdient dit bewijs mijner gehoorzaamheid in geenen deele uwe gehoorzaamheid; het behoort eigenlijk onder de pligten, welken vriendschap en menschelijkheid van mij vorderden.

DE COMMISSARIS.

Voortreffelijk man! Ik moet u omhelzen! Gij verdient al mijne hoogachting!

L I D I J.

En mijne bewondering!

Mistrisf HAMMON.

En mijnen zegen en 's Hemel's besten zegen daarenboven! (*terzijde*) Als SAARTJEN nu nog zwaarigheden maakt, dan is de vrede gebrooken!

H A N T L I J.

Sir HUMPHRIJ verlangt met ongeduld naar het geluk, van zijn pupil te zien! Is het met uw genoegen, Misf? Hij woont niet verre van hier. —

S A R A.

Of ik het wil? Ô Sir! Deeze handelwijze — dit edel gedrag — deeze bescheidenheid! — Vergeef het mij, wanneer ik u niet alles te gelijk zeg! — Mijn hart is te vol — te zeer ontroerd! — Breng mijn voogd herwaards — en ontvang als dan mijne warmste dankbaarheid!

H A N T L I J.

Zoo behoef ik dan niet te vreezen, dat mijne tegenwoordigheid het genoegen deezer bijeenkomst verbitteren zal?

S A R A.

In het tegendeel smeek ik u om uwe terugkomst, om alsdan, in de tegenwoordigheid mijn's voogds, mijne denkwijze omtrent u te rechtvaardigen.

ZESDE EN LAATSTE TOONEEL.

HENDRIK, DE VOORIGEN, *daarna*
HUMPHRIJ.

H E N D R I K.

Een man die zich HUMPHRIJ noemt, wenscht u zijne opwachting te maaken.

S A R A.

Laat hem binnen komen! Ô Hemel! Ik zal hem dan wederzien — hem in vrijheid weder zien!

H E N.

HENDRIK, *opent de deur.*

HUMPHRIJ, *komt binnen.*

SARA, *hem in de armen snellende.*

Liefste voogd! vriend — vader! Heb ik u dan eindelijk weder?

HUMPHRIJ.

Door de grootmoedigheid van deezen edelen man, dierbaarste SARA — (*Hij wijst op den BARONET*) zonder hem, zou mij dat zalig genoeg van u weder in mijne armen te sluiten, nimmer te beurt gevallen zijn! Vergeef het mij, Heer Commisaris? Ik vernam, dat de BARONET zich hier bevondt, om Mifs GLANVILLE te verzoeken, de voor haar in zijn huis gereed gemaakte kamer, te betrekken — ik kon dus geen oogenblik verzui- men. — (*Op SARA wijzende*) om deeze mijne lie- veling weder te zien. —

DE COMMISSARIS.

Gij zijt ons allen hartelijk welkoom, Sir! Ook verheug ik mij, u weder in vrijheid te zien!

HUMPHRIJ *tegen SARA.*

Lief, ongelukkig kind! Met welke oogen moet gij mij aanzien? Gij waart nog voor korten tijd rijk, onafhankelijk, kende kommer noch gebrek en nu — door mijne ligtzinnigheid, door mijne onvoorzich- tigheid! —

SARA.

Liefste voogd! Ik bezweer het u — niet op dien toon, wanneer gij uwe SARA nog lief hebt! — Wij zijn beiden ongelukkig; doch niet door eigene schuld. —

HANT

HANTLIJ.

Laat ons daarvan afbreken, Sir — en ons dit treffend voorval niet weder herinneren, dan wanneer het geluk ons gelegenheid geeft, de oorzaak van uw ongeluk voor haare misdaden te straffen. Ik wende mij thands weder tot u, dierbaarste SARA! Gij hadt zo even de goedheid, mij, op eene nadere verklaring uwer denkwijze te mijwaards, te doen hoopen. —

SARA.

Sir! Na alles, wat gij voor mij en mijnen voogd gedaan hebt, zou ik van oordeel zijn, dat mijne denkwijze te uwaards geene nadere verklaring behoeft. — Ik laat het aan u over, dezelve naar uw welgevallen nit te leggen.

HANTLIJ *levendig.*

Gij laat het aan mij over? — (*zacht*) O Misf! Zoo ik het waagen — zoo ik het hoopen durfde? —

SARA.

Alles, wat grootmoedigheid en rechtschaapenheid verdienen. Wat deugd, dankbaarheid en — liefde u verschaffen kan!

HANTLIJ.

Wat liefde verschaffen kan? Hemelsch, aanbiddelijk meisje! Evenbeeld eens engels! Kan ik het gelooven? Mag ik het waagen, u mijn eigendom te noemen? Wat kan ik? Wat vermag ik om u de uitgestrektheid mijner liefde te toonen! Mijn vermoogen, mijn leven, — alles, alles is niets, slechts een elendig niets, tegen het geluk, van door mijne SARA bemint te worden, haar mijn eigendom te durven noemen! Hebt gij het gehoord vriend,

vriend, LIDIJ, Mistrisf, Sir? — Hebt gij het gehoord?

HUMPRIJ.

De vervulling eener wensch, waarnaar ik reeds sedert lang gereikbald heb; doch welke ik, door mijn, en het ongeluk mijner SARA, nu verijdeld achte.

DE COMMISSARIS.

Ik neem het warmst aandeel in uw geluk!

LIDIJ.

Van mij, verlangt gij voorzeker geene gelukwenschingen; want in uwe geliefde SARA bezit gij alles, ja veel meer, dan ik u wenschen kan.

Mistrisf HAMMON.

Lieve Hemel! Ik moet huilen als een kind! (*zij omhelst SARA.*) Mijn lieve SAARTJEN? Hartelijk geliefde vriendin! De Hemel zegene u. (*tegen HANTLIJ*) Ook u, Sir! — Gij hebt in haar een' schat — een' schat — Kortom, het puikjen aller vrouwen.

HANTLIJ.

ô Hemel! Voor dit uw geschenk — zal ik u knielend dankbaar zijn!

Mistrisf HAMMON.

Nu, als SAARTJEN nu niet gelukkig wordt, dan is het einde der waereld niet verr' meer af.

HANTLIJ.

En nu, lieve SARA! — Gij bragt voorheen eenige bedenkelijkheid in, om u aan de zorg uwes vriends toe te vertrouwen, mischien kan uwe naauwgezetheid ten opzichte van den minnaar, der-

dergelijke zwaarigheden vinden — maar ten opzichte van den echtgenoot? — Zoudt gij dus genegen zijn, lieve SARA, voor eerst, de reeds sedert lang voor u in gereedheid gebragte kamer bij uwen voogd te betrekken, en daar onze verbindtenis, onder zijne oogen, ten uitvoer te brengen? Ik hoop dat mijne bescheidene bruid het billijken zal, dat ik, in onze tegenwoordige omstandigheden, het geruisch eener openlijke huwelijksplechtigheid vermijde. —

S A R A.

Het zal alles van mijn voogd afhangen. —

H U M P H R I J.

Sir HANTLIJ komt ook hierin mijne wenschen voor!

Mistrisf HAMMON.

Dus is alles nu in gereedheid — op de hoofdzak na. —

H A N T L I J.

Tot welkers voltrekking ik, met toestemming mijner SARA, de toebereidselen zal maaken. Heer Commissaris — Mejjuffrouw — mag ik u bidden ons te verzellen, om in het huis van den Heer HUMPHRIJ, bij een reeds bestelden kleinen avondmaaltijd onze verloving te vieren, en vervolgens ook getuigen onzer echtverbindtenis te zijn.

D E C O M M I S S A R I S.

Met genoegen! *(Hij spreekt heimlijk met den BARONET.)*

Mistrisf HAMMON.

Dat is geen vraagenswaard! *(zacht tegen SARA)*
Zoo

Zoo is het goed. kindlief! Nu mag Mijlord ALDERSON tegen zijne geldzakken knorren en brommen, zoo lang het hem beliest; wij zullen hem daarin waarachtig niet hinderen!

S A R A.

Lieve vriendin! Hij heeft mij, wel is waar, wreed behandeld, maar met dat alles is bij mijn grootvader — en offchoon ik hem mijne liefde niet kan schenken, zal ik hem toch nooit den verschuldigten eerbied ontzeggen!

Mistrisf HAMMON.

Nu! Dat alles laat zich het best aan eene welvoorzienne tafel overleggen; ik dacht —

L I D I J, *zacht.*

Spreek daar toch niet van in de tegenwoordigheid van den BARONET, lieve Tante! Hij treedt thands in het huwelijk met Misl GLANVILLE, de LADIJ verschijnt niet eer, dan na dat haar grootvader haar als zoodanig erkend heeft.

Mistrisf HAMMON.

Gij hebt gelijk, nicht! Ik had daar bijna een dom stuk begaan?

DE COMMISSARIS, *eindigt zijn gesprek met HANTLIJ overluid.*

Ook hierin verdient gij mijne bewondering, Sir! Zulk eene aanzienlijke huwelijkfche voorwaarde! —

HANTLIJ, *den vinger op den mond leggende.*

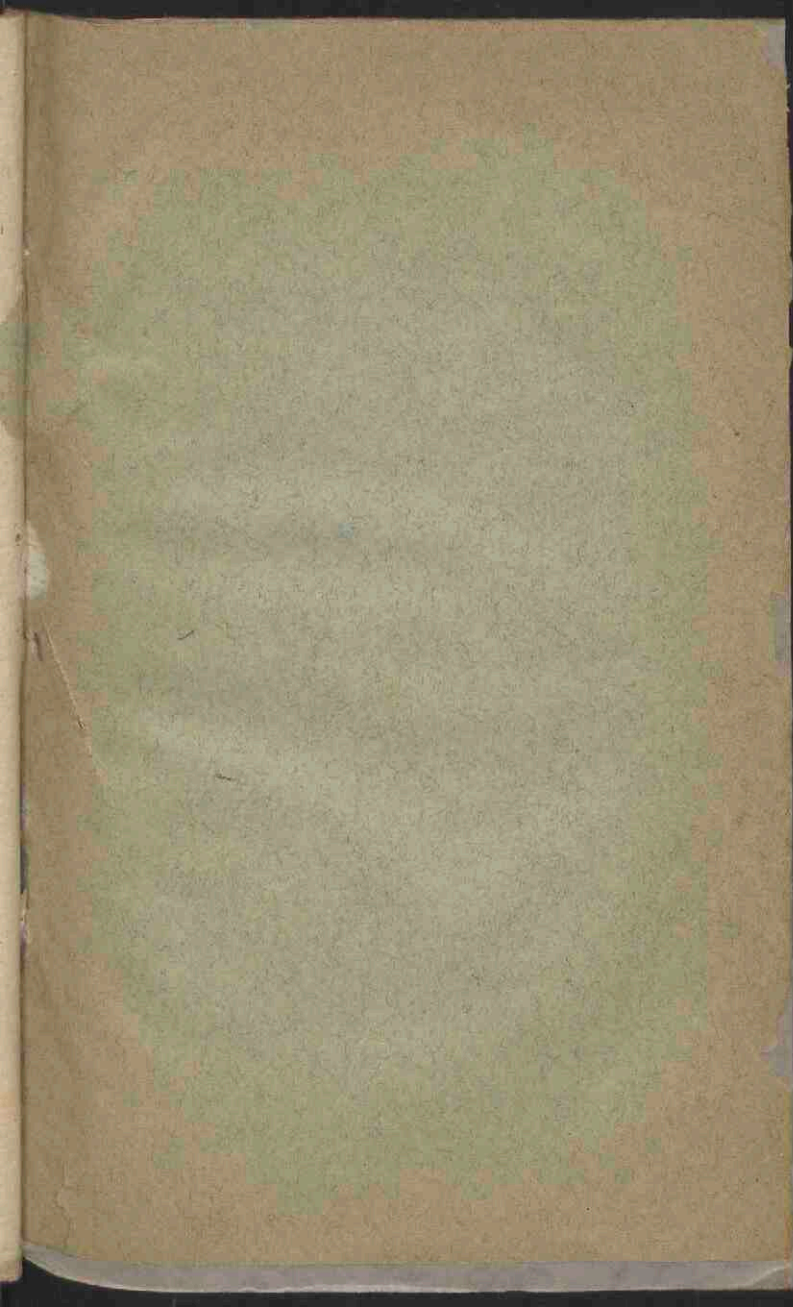
Mag ik u bidden! — (*op zijn horologie ziende.*) Is het reeds zoo laat? Zijt gij gereed, lieve SARA — Meijuffrouwen?

Misl

Mistrisf HAMMON.

Van harte gaarne! Hoe eer hoe liever! Voegt
 gij u bij mijne lieve SARA! Gij, heer broe-
 der, verzelt mijne nicht, en wij, heer voogd —
 zullen den optocht sluiten. — (tegen HUMPHRIJ)
 Ach! die allerlieffte kindertjens! Wat zal dat een
 vreugde weezen! Nu zal de oude Mijlord knor-
 pot mischien binnen jaar en dag grootvader zijn
 zonder er een enkel woord van te weeten!

Einde van het vierde en laatste Bedrijf.

ANTONA, MITTEL MEIN D
Handel in Gude Essen & L. 1881
Kerkstraat 51, b. d. Lidschensstraat
Advertentie-Bureau

AR
1821

